

ПРОРОКЪТ ГОЧО

АУТУТЪР ДОБРЕВ

Тази неприлична книга не се препоръчва за лица под 16 години!

*Всичко в тази книга е пълна измислица. Всяка
прилика с действителни лица и задници е
напълно случайна :-)*

автор: Димитър Добрев
адрес на автора: dobrev@2-box.com
електронен сайт: www.gocho.org
илюстрации: Константин Лаков

В една малка и зле мебелирана стая седеше един дебелак на средна възраст и гледаше в кръга от светлината на нощната си лампа. Ако някой го видеше, можеше да си помисли, че чете, но това беше Гочо, а той никога не чете. Не че Гочо беше някакъв неграмотен простак, но той живееше в страна, в която никой не чете. Това беше най-забитата страна и Гочо се беше родил и израсъл в нейния най-забит град. Хората в този град не четяха, а гледаха телевизия. Гочо с нищо не се различаваше от своите съграждани и той не четеше, а гледаше телевизора, при това гледаше главно порно. Да не си помислите, че той е някакъв секс маниак. Не, според учените пристрастен към порното е този, който гледа повече от единадесет часа седмично. Според тази дефиниция Гочо е порно маниак, но не всяка седмица. Точно тази седмица той въобще не беше пристрастен, защото му бяха спрели кабелната телевизия поради баналната причина, че не си беше платил.

Първо Гочо се зачуди дали да не се закачи незаконно и да гледа на аванта, както правеха повечето му съседни, но сърце не му даде да открадне от хората, които му доставяха единствената житейска радост. Затова, вместо да гледа по телевизията секс между негър и китайка, Гочо гледаше как две хлебарки се грижеха за продължението на рода си в светлината на нощната му лампа.

– Ех, не е същото – въздъхна Гочо. Не му беше интересно, това не беше неговият биологичен вид. Може би ако беше и той хлебарка щеше да е супер, секс на живо. Да, ама той предпочиташе негъра и китайката, макар и те да не бяха точно неговият биологичен вид.

Гочо обичаше да гледа млади руси момичета или поне изрусени. Искаше да гледа стандартен секс, който се прави по начини, свързани с размножаването, но, уви, порно каналите му пускаха нещо съвсем различно. Гочо не можеше да разбере, защо му пускаха всички други раси, освен неговата, и защо сексът беше свързан повече с отделителните процеси, отколкото с размножаването. Гочо не знаеше и дори и не подозираше, че има по-уми и много по-богати хора, които се грижат за него и знаят какво е добре за него да гледа, какво трябва да знае и какво трябва да мисли. Гочо не знаеше нищо за Съвета на Великите Мъдречи.

По същото време, недалеч от Гочо, в един луксозен кабинет един човек мислеше по въпроса какво да открадне. Той беше облечен в перфектен черен костюм, ръцете му бяха обсипани със злато и диаманти, а на устните му седеше една идиотска усмивка. Това беше Безкрачко. Той е най-честният български политик, но не защото не краде, а защото е твърде тъп, за да покрие кражбите си. Всъщност Безкрачко не крадеше много – от тук стотачка, от там милион, но до милиард никога не беше стигал. Не че не искаше, но просто не знаеше как.

В България се живееше много трудно, но най-трудно им беше на крадците. Те вече бяха окрали всичко и сега бяха останали без работа. Безкрачко беше закъсал дотолкова, че му се налагаше да краде от самия себе си. Тази вечер реши да открадне три километра водопроводна тръба. После се сети, че преди десетина години беше откраднал водоснабдяването и че тръбата всъщност си е негова, но Безкрачко не го правеше заради парите, а просто защото чувстваше нужда да го прави, така, както светците имат нужда да правят добрини, а Гочо – да гледа порно.

През това време на другата страна на земното кълбо инженер Франк Христов чакаше пред кабинета на един от Великите Мъдречи. За тези, които не знаят, земята е кръгла и от едната ѝ страна е нощ и там Гочо гледа порно и Безкрачко краде, а от другата страна е ден и хората правят пари. Там хората непрекъснато правят пари. Единственото, което може да ги откъсне от правенето на пари, е спестяването на пари. Хората в тази страна цял живот седят заключени в офиси и ядат сандвичи. От скъперничество не могат да си купят дори една паница топла супа. Всъщност, тези хора дори не знаят какво е това супа и какво е храна, единственото, което познават, е Fast Food.

Франк, както и Гочо, беше гражданин на своята страна. Работеше, правеше пари и спестяваше. Беше облечен с костюм за пет хиляди долара, а отдолу носеше бельо за три долара, купено от някаква разпродажба. Имаше много американци, които носят

скъпо бельо, но това бяха хора, които от това правят пари. Франк се отнасяше много внимателно към работното си облекло, но с бельото си не работеше.

Франк спестяваше и вече беше събрал първия си милион, а беше едва на тридесет. Баща му, прясно натурализиран американец, беше работил като скот до 68, за да спечели мечтания милион. Дъртият Христов беше щастлив човек, той беше успял да постигне американската мечта. Беше успял да се измъкне от най-забитата европейска страна и да дойде в Америка. Там той, заедно с всички американци, започна да мечтае да си върне заемите. Чак на 68 години се видя без заеми и с пари. Тогава той си купи яхта за един милион долара, след което продължи да спестява, за да си върне новите заеми.

Всички мислеха, че младият Христов ще продължи делото на баща си да трупа и да спестява пари, но зад неговата невинна външност на кариелист и подмазвач се криеше един гаден идеалист, който не се интересуваше от парите, а искаше да спасява света.

Именно идеалистите като Франк бяха истинското проклятие за планетата Земя. Всеки идеалист си беше поставил някаква глобална цел и смяташе за свой свещен дълг да постигне този идеал с цената на всичко. През 2010 имаше идеалисти, които се борят за господството на исляма, други смятаха за свой свещен дълг да избият евреите, трети се бореха за унищожаването на комунизма и налагането на демокрацията, четвърти се бореха за обратното на третите, а петите и те не знаеха за какво се борят, но се бореха много активно. Франк беше един от по-безобидните идеалисти, който се бореше срещу глобалното затопляне. Макар това да беше една безобидна кауза, Франк беше готов да убие или да даде живота си за нея. Разбира се, през 2010 година убийството не беше нещо нередно, но само при благословията на Съвета на Великите Мъдреци. Всяко убийство, извършено в името на идеал, който не се споделя от Съвета, се смяташе за много сериозно престъпление.

Франк чакаше пред кабинета на най-богатия човек – трилионерът Били, собственик на Onlysoft – единствената компания за производство на софтуер. Компанията на Били беше единствена,

защото през 2010 всичко беше единствено. След процеса на сливане и уедряване, започнал в началото на века, беше останала една софтуерна компания, една компания за производство на обувки и една за клечки за зъби. Мъдреците бяха стигнали до извода, че ако има две различни компании за производство на клечки за зъби, то неизбежно се стига до конкуренция, която подбива цените на продуктите и в крайна сметка съсипва икономиката.

Щом компанията на Били беше единствена, то не беше чудно, че компютърният инженер Франк беше избрал да работи точно в тази компания. По-странното беше, че беше успял да се издигне до длъжността главен инженер. Много беше странно, защото Франк не беше нито евреин, нито педерас, нито член на масонска ложа, нито дори представител на някоя известна мафия. Въпреки това някаква невидима сила беше издигнала Франк до небесата. Разбира се, той беше изключително талантлив и способен, но ако само това беше достатъчно, то Onlysoft би имала поне сто главни инженера.

Франк чакаше шефа си Били, но не за да го убива, а за да го убеди да му разреши да направи машината на времето. Идеалистите наистина бяха злодеи, но дори и те не убиваха непрекъснато, а само когато това беше нужно за постигането на идеала им.

Вратата се отвори и една черна секретарка покани Франк да влезе. Били беше член на Съвета на Великите Мъдrecи и затова не можеше да си позволи да назначи бяла секретарка, за да не го обвинят в расизъм. От друга страна това беше прекрасен начин за демонстриране на сътрудничество с черното мнозинство.

Франк благодари на момичето, а тя му се усмихна с два реда бели керамични зъби, които искряха силно на фона на кафявата ѝ кожа.

В огромния кабинет, зад едно огромно бюро седеше Били и гледаше навъсено към Франк. Били мразеше по-умните от него и затова ненавиждаше Франк и половината човечество. Въпреки това Били не беше лош човек, защото към другата половина от човечеството се отнасяше доста добре.

Франк пристъпи плахо и попита с възможно най-угоднически си

глас:

– Ваше Височество, имахте ли възможност да се запознаете с предложението ми за построяването на квантовия компютър?

Към членовете на Съвета на Великите Мъдrecи беше редно да се обръщаш с титлата Височество. Разбира се, съществуването на съвета беше абсолютна тайна и само малък кръг посветени знаеха как да се обръщат към мъдrecите. Самият факт, че Франк бе един от тях, беше огромна чест за него.

– Хъм – каза Били. – Защо си нарекъл проекта машина на времето?

Били нищо не разбираше от компютри и от софтуер и като всеки невежа се захвана с името на проекта.

– Това е принципно нов компютър, който ще ни даде възможност да се движим напред и назад във времето. Сегашните компютри ни позволяват да познаваме бъдещето до една седмица и то едно към гьотере. Например, прогнозата е, че след една седмица ще вали, но надеждността на тази прогноза е само 99.8%, което е крайно недостатъчно. Квантовият компютър ще ни позволи да познаваме времето стотици години напред, при това с абсолютна точност. – Франк се усмихна угоднически, за да прикрие факта, че обяснява елементарни неща, които знаят всички, дори и първокурсниците от Мичиган.

– Какво ще спечеля аз от тези по-точни прогнози? Хората плащат за прогноза за времето всяка седмица. Ако им дадем прогнозата за сто години напред, то няма да видим нито цент от прогнози през следващия век.

– Така е – заекна Франк. Макар Били нищо да не разбираше от компютри, той беше бог в икономиката, а това е науката, която казва как да изцедим последния петак от бедния човек. – Така е, но новите точни прогнози ще направят възможен един нов супер изгоден транспорт – въздухоплаването. Стоките вече няма да се товарят върху кораби, които обикалят като луди и харчат петрол като дракони. Вместо това ще се издигат с балони, които, носени от попълни ветрове, ще стигат до другия край на света два – три пъти по-бързо от корабите и почти безплатно.

Бил погледна още по-навъсено Франк. Явно, че този глупак се опитва да го разплаче с приказките си за розовото бъдеще.

– И как тези балони ще хващат точно този попътен вятър, който им трябва?

– Чрез промяна на височината, на която летят, а това ще става с минимален разход на енергия. Тази технология ще Ви донесе огромни печалби.

– Това не ме интересува. Ще се качат акциите на световния въздухоплавателен концерн и ще паднат акциите на мореплавателния. Каквото спечеля от единия, ще го загубя при другия. Не виждам защо трябва да давам пари за нещо толкова безсмислено.

– Но машината на времето няма да ви струва нито цент – упорстваше Франк. – Ще я направим с парите на военните!

– Парите на военните ще ги вземем така или иначе. Много по-добре е да ги сложим в джоба си, отколкото да ги пилеем за разни научни фантастики. Днес ми загуби достатъчно много време, а то е пари. – Бил погледна Франк със строгия поглед, означаващ, че разговорът е приключил.

От другата страна на земята, три малки жълти човечета се обличат със странни дрехи. Това не е тази друга страна, където Гочо гледа порно. Земята е голяма планета и има много други страни, макар да няма втора дупка като тази, в която живее Гочо. Тази друга страна се казва Китай и малките жълти човечета са първите китайски космонавтки. Те са особено малки, защото китайците са пестеливи и не искат да пилеят гориво за дебелани. Странните дрехи са скафандри, а причината, поради която ги обличат, е, че след час ще излетят към първата китайска космическа станция, а след два часа ще пият шампанско на борда ѝ по случай тържественото откриване.

Досега не беше отваряно шампанско в космоса. Причината е в липсата на гравитация. Ако отвориш шампанско при безтегловност, то ще трябва да го събираш от апаратурата. На китайската космическа станция гравитация си имаше, е, наистина

леко по-слаба от земната, но все пак гравитация. Имаше и огромни парници с ориз и дори аквариум с риба. Китайските космонавти бяха обикновени селяни, свикнали цял живот да живеят на оскъдна дажба ориз, така че ако имаше проблеми със снабдяването, то те можеха известно време да се изхранват от ориза, произведен на борда. Това си беше необходимо, защото китайските ракети не се славеха с надеждност, а и не можеше да се разчита на помощ от американската совалка поради преклонната ѝ възраст.

Навсякъде ставаха важни неща. Китайците излитаха в космоса, Били разсъждава дали да разреши създаването на квантовия компютър, Безкрачко крадеше, а Гочо гледаше порно. Имаше само едно място, където нищо важно не се случваше. Мястото беше овалният кабинет на белия бункер. Там седеше Арнолд, зяпаше през прозореца и пушеше пура. Арни беше актьор и сега играеше най-великата си роля. Преди една година го бяха наели да играе американски президент. Е, беше имал и по-добри роли, но никога не толкова добре платени.

Пурата особено му се услаждаше, защото преди година беше забранил пушенето и всеки, запалил цигара, директно отиваше в затвора. Хубаво беше да си президент и за теб законите да не важат, да пушиш пура и да зяпаш през прозореца. Е, това не беше точно прозорец, защото белият бункер се намирал на два километра под земята, надеждно скрит в здрава гранитна скала. Всъщност Арнолд зяпаше един от LCD екраните, но те бяха толкова добри, че нямаше никаква разлика между тях и истинския прозорец.

На другата сутрин Гочо Гочев се събуди с подчертано лошо настроение. Единственото порно, което беше гледал предишната нощ, беше сексът между две хлебарки. Беше се опитал да спи, но в София никой не спеше, защото от големи екрани се сипеха реклами. Софийнци не можеха да мигнат, защото кметът им Безкрачко беше поставил огромни рекламни екрани на всеки ъгъл. Отвсякъде се чуваше: „Удължете си носа! Само за 999 евро

ние ще ви направим нос като на Пинокио! Не се колебайте, обадете се сега!“

В началото на века същите реклами вървяха, но за удължаването на един друг орган. Прелом настъпи през 2008 година, когато учените доказаха, че има връзка между дължините на носа и на въпросния орган. Оттогава вече никой не се хабеше да удължава това, което е в гашите, защото никой не го вижда. Вместо това започнаха да удължават носовете си и с това да демонстрират мъжественост.

Гочо имаше достатъчно дълъг нос, а и да не беше достатъчно, нямаше как да го удължи с доходите си на университетски преподавател. Вместо да помисли за носа си, Гочо реши да направи нещо за цялото си тяло и влезе в банята, за да се изкъпе. Уви, нямаше вода. Някакъв простак беше откраднал три километра водопроводна тръба и сега цялото българско малцинство беше на сухо. Разбира се, вода имаше в луксозните квартали на София, но там живееше мнозинството. В тези квартали имаше ред и не се крадеше, но, уви, Гочо живееше в българската махала – Обеля, известна още като квартала на неограничените възможности. В Обеля всичко беше възможно, можеше да ти откраднат възглавницата, докато спиш на нея. Е, това е възможно, само ако си под сто кила. Гочо беше сто и десет и неговата възглавница никой не я пипаше.

Вместо да се къпе, Гочо се облече набързо и тръгна към центъра за кръводаряване. И без туй къпането се беше превърнало в доста скъпо удоволствие, откакто Безкрачко беше приватизирал водоснабдяването. Особено за един доцент къпането си беше непосилен лукс.

В България обществото имаше много интересна структура. На върха на обществената пирамида стояха престъпниците, наречени още мутри, а на дъното бяха университетските преподаватели, наречени още будали. Гочо преподаваше Необикновени Диференциални Уравнения в Софийския университет. Това беше някаква математика, непонятна никому, в това число и на доцент Гочев. Въпреки ниския си социален статус, Гочо за щастие приличаше по-скоро на престъпник, отколкото на университетски преподавател, и поради тази причина хората на улицата се

отнасяха към него с нужното уважение.

Българското малцинство се състоеше предимно от стари моми и стари ергени. Гочо не правеше изключение. Той беше на 48 години и макар да беше сравнително запазен, вероятността да се ожени беше точно толкова, колкото да стане президент на Съединените Щати.

В България периодът на чифтосването продължаваше докъм шейсетата годишнина и завършваше със смъртта на индивида. В другите страни този период се наричаше тийнейджърство и завършваше към двадесетата година, когато хората създаваха семейства и започваха да правят деца. Българите не създаваха семейства, нито деца, и затова мъжете на четиридесет-петдесет години се държаха като тийнейджъри и налитаха на бой при първа възможност.

Когато тази сутрин Гочо се опита да излезе през вратата на блока, се оказа, че някакъв престъпник е паркирал джипа си точно пред входа и Гочо трябва да избира между това да пропълзи под или да прескочи над мутро-возилото. Етикетът изискваше да пропълзи, но Гочо го беше страх, че неговият пищен тумбак ще се заклеши и затова предпочете да мине отгоре.

Гочо премина през капака, като леко го изкриви, и скочи от другата страна, грациозен като бременна слоница. Тогава срещу него се изправи въпросният престъпник, чието возило беше станало жертва на Гочовите килограми. Собственикът на джипа беше едно много симпатично и младо момче. Вярно е, че то беше престъпник, но в България това не беше голям грях, защото в тази страна всички бяха престъпници. Местното законодателство съдържаеше толкова много безумни закони, че дори и най-честният и хрисим човек рано или късно ставаше престъпник. По-точно това ставаше при навършване на пълнолетие, защото до 18 българите бяха малолетни престъпници. Разбира се, благодарение на демографския срив въпросът с малолетните престъпници се реши от само себе си, защото те изчезнаха заедно с децата.

Та въпросният престъпник се изправи пред Гочо и плахо попита:
– Ти защо минаваш през колата?

Това не беше правилно по етикет. Правилата изискваха момчето да налети на бой срещу дангалака Гочо, но съотношението беше 60 към 110 килограма и момчето реши, че стриктното спазване на етикета не е в негова полза.

Гочо веднага разбра, че до бой няма да се стигне, но и словесният дуел не беше за изпускане.

– Тази кола твоя ли е? – контраатакува Гочо. При дуел най-добрата защита е нападението независимо дали дуелът се води с думи, шпаги или юмруци.

– Ами да – отстъпи момчето. Това беше грешка, не стига, че му изкривиха капака, а сега щяха да го изкарат виновен.

– А ти защо си спрял тук? – продължи атаката Гочо.

– Ами аз къде да спра? Навсякъде е заето, – заоправдава се собственикът на злополучното возило.

На Гочо му домъчня и смени агресивния тон с назидателен:

– И ти си прав, но и да ти минават през колата не е добре. Хайде, аз съм слаб и атлетичен, но ще мине някой дебелак с груби обувки и ще ти издраска боята!

Момчето направи последен опит да срази Гочо с логичен аргумент:

– Толкова много хора минаха и всичките пропъльзяха отдолу, само ти мина отгоре.

– Ти вместо да стоиш тук и да правиш статистика колко са пропъльзели и колко прескочили, по-добре си премести бричката, че след малко ще се върна и прескочилите ще станат двама.

Както обикновено се случва в живота, логиката отстъпи на силата и момчето замълча виновно. Може би ще ви зачуди кроткият и благ характер на доцент Гочев, но в България хората са толерантни към нарушителите, защото никой не е безгрешен. На двадесетина метра по-нагоре по улицата пред съседния вход беше паркиран джипът на Гочо и точно в момента две бабички пропъльзяха под него, за да отидат на партийно събрание. Едната баба беше заклета комунистка и се бореше за приватизация. Втората баба беше върла антикомунистка и се бореше за национализация. Наистина бабите се бяха пообъркали малко и се бореха за обратното, но в България всичко беше наопаки.

Гочо изчака бабите да изпълзят изпод джипа и чак тогава потегли. Не че някой щеше да му направи въпрос за две сгазени бабички, но той беше старомоден и смяташе, че дори и пешеходците са хора.

Доцентът ловко се включи в движението, където другите шофьори го приветстваха с клаксони и псувни. По принцип българите постоянно надуваха клаксоните. Това беше защото те бяха хора крайно комплексирани и се безпокояха, че никой не ги забелязва. Единственият, който не свиреше на клаксона си беше Гочо, но не защото не беше комплексирани, а защото се надяваше да го забележат като единствения невдигащ шум. Всъщност в рева на клаксоните никой не забелязваше Гочо, а и да го беше забелязал някой, то би решил, че просто на Гочо не му работи свирката.

Докато Гочо излизаше от блока, неговият съученик и приятел Петьо тепърва се излюпваше от кревата. И той като Гочо беше стар ерген, но не живееше в мръсотия и мизерия като повечето си съученици. Тайната на петьовото благополучие се криеше в майка му. Тя го переше и гладеше, освен това работеше и го изхранваше със заплатата си. Майка му беше пенсиониран професор по древноиндийско изкуство, но сега работеше в един публичен дом. Ще кажете: „Браво, на нейните години не всеки може!“ Не е това, което си мислите. Всъщност тя работеше като чистачка, но за осемдесетгодишна бабичка и това си е за „браво“.

Петьо беше професионален грабител на гробници. През 2010 година разрушаването на старини се смяташе за наука и даже Петьо беше професор по археология в Софийския университет. Това беше една много важна и ценена наука. Мъдреците насърчаваха изследванията в тази област, за да заличат лошите спомени от миналото. Съветът не искаше да признае, че са съществували и други империи, освен Монетаристичната, по същия начин както християните не искаха да признаят, че преди тях е имало езичници, а Сталин криеше, че е имало и други революционери.

Огромна помощ на археолозите оказваха иманярите. Въпреки общата им цел, тези две групи не се обичаха, защото бяха в непрекъсната конкуренция за парите на колекционерите. Освен това иманярите вършеха работата си половинчато като само изнасяха това, което може да се изнесе, докато археолозите търпеливо унищожаваха всичко, камък по камък.

Наистина, Петьо имаше колеги, които не разбират истинския смисъл на археологията. Те се опитваха да консервират старините, вместо веднага да ги унищожават под предлог, че правят важни изследвания. Въпреки това тези археолози не създаваха проблем, защото важното беше да извадят историческите ценности от земята, а след това имаше кой да ги потурчи. Средният живот на находките беше хиляда години под земята и само петдесет години след изваждането им. Тоест, дори и тези, които не разбираха истинската си мисия, все пак успяваха да съкратят живота на старините около двадесет пъти.

В момента Петьо лежеше в леглото си и мечтаеше за това как един ден той ще разруши Хеопсовата пирамида, за да види дали вътре каменните блокове са издялани със същото старание като блоковете, които са отвън. След това Петьо искаше да реставрира цялата пирамида като я построи отново. Тази реставрация нямаше да е безсмислена, защото Петьо искаше пирамидата да стане два пъти по-висока, за да може да привлича още повече туристи. След реставрацията пирамидата щеше да е много по-здрава, защото Петьо щеше да замени нетрайния варовик с железобетон.

Замечтаният археолог се откъсна от грандиозните си планове, за да стане и да хвърли едно дърво в печката. Не беше много студено, но все пак беше зима и въпреки глобалното затопляне, все още имаше нужда от отопление. Преди години дървата бяха лукс, който малцина можеха да си позволят, но през 2010 година парното и токът бяха много по-голям лукс. Просто Безкрачко беше откраднал парното, а Царят си беше взел тока и сега за софиянци единственият достъпен източник на топлина бяха дървата. В София горяха толкова много пернишки печки, че градът се беше покрил с облаци дим, подобно на горски пожар.

Дървата пушеха много, защото бяха прясно отсечени. Димът

беше лютив и леко дразнеше очите, но това е цената, която един модерен град трябва да плати на индустриалната революция. Хубавото беше, че замърсяването намаляваше заедно с намаляването на горите. В 2010 всичко около София вече беше изсечено и дървата поскъпнаха. Циганите снабдяваха София, като караха с конските си каручки дървета, отсечени чак на границата, а тя беше на стотици километри. Затова Петьо хвърли в печката само едно дърво, а не две-три, както правеше преди.

Докато Петьо ставаше, а Гочо отиваше да размени кръвта си срещу финикийски знаци, някъде високо над главите им се вихреше страхотен купон. Мястото беше китайската космическа станция, която летеше на сто километра над Гочовия джип. Там се бяха събрали три китайски семейства и правеха това, което правят нормалните семейни хора, а то е секс.

Китайската станция приличаше на огромен сусамен геврек, който се върти бързо около невидимата си ос в центъра. Това въртене създаваше гравитация вътре в геврека. На същия принцип работеше центрофугата на Гочо, а това беше машината, с която доцент Гочев се запозна, когато му се наложи сам да си пере дрехите.

Неизвестно защо гравитацията на космическата станция беше малко по-слаба от земната. Може би китайците не се сещаха да завъртят геврека малко по-бързо или ги беше страх да не им се завие свят. Така или иначе това беше първата космическа станция с изкуствена гравитация, която позволяваше да има три аквариума с риба и три големи оризища. От една страна беше хитро това, че станцията представляваше затворена екосистема и че не се нуждаеше от непрекъснати доставки на храна и на кислород, но от друга страна беше адски тъпо да отглеждат риба и ориз, защото те изискваха огромни количества вода.

Китайците качиха на станцията толкова много вода, че имаше един момент, в който целият китайски народ работеше, за да произвежда ракети, да ги зарежда с гориво и да ги праща да носят вода на китайската космическа станция. В момента водата беше 90% от масата на станцията.

Макар че от техническа гледна точка всичката тази вода беше излишна, то от гледна точка на купона водата си беше супер. Китайците пробваха всичко – секс в резервоара с питейна вода, секс при рибите, секс в оризището. Космическата станция беше малка и не даваше много възможности за уединение и затова сексът беше по-скоро групов, отколкото семеен.

Всичко ставаше под зорките погледи на камерите и се предаваше моментално в китайския център за управление на полетите. Разбира се, NASA не стоеше безучастна, американците прихващаха всички сигнали, идващи от станцията и строго следяха какво се случва.

Малко по-късно Били вече летеше към Швейцария. Сега той се намираще в частния си свръхзвуков самолет, който след два часа щеше да се приземи в един швейцарски курорт. Там щеше да се състои извънредно заседание на Съвета на Великите Мъдречи.

Били беше излетял от Западното крайбрежие вечерта и щеше да кацне сутринта на следващия ден. Тоест, за два часа щяха да минат дванадесет. В момента Били си мислеше, че неговият реактивен самолет е истинската машина на времето и че не му трябва тази, която му предлага инженер Христов. Въпреки това Били беше взел Франк на борда и щеше да го изслуша още веднъж. Не че му се занимаваше с подобни научни фантастики, но десетина човека се бяха обадили и го бяха помолили да помисли над проекта на Франк. Между ходатаите имаше дори няколко от членовете на Съвета. Странно как за това младо инженерче се застъпваха толкова влиятелни хора.

Били не искаше да вижда Франк и не му се занимаваше с неговите глупости, но ходатайството беше един от основните принципи на демокрацията и Били не можеше да го пренебрегне. Затова той вдигна слушалката и нареди на секретарката си да въведе Франк в летящия му кабинет. След минута вратата се отвори и влезе Аманда, следвана от главния инженер на Onlysoft. Били погледна към едрия ѝ бюст и си помисли дали силиконът ще издържи скоростта от 4М, с която се движат. При тази скорост

титановата обшивка на самолета се загоряваше до червено, но бюстът на Аманда не беше застрашен нито от въздушното съпротивление, нито от ръцете на Били, още по-малко пък от Франк. За съжаление на Аманда на този самолет нямаше нито един истински мъж.

Били бързо прогони сексуалните си мисли и започна да мисли за пари. Това за него беше много по-естествено състояние на духа, особено в момент като този, когато летеше към Швейцария, за да защити американската порноиндустрия. Тоест, в момента цяла купчина пари стоеше заложена на карта, а той трябваше да обсъжда някаква машина на времето, от която не очакваше пари, а само неприятности.

– Колко пъти по-бърз ще бъде този квантов компютър от тези, които имаме в момента? – попита Бил.

– Не може да се отговори на този въпрос – заекна Франк, който не искаше да казва, че въпросът е глупав. – Може да се каже безброй пъти.

– Как така безброй? – Били знаеше, че компютърните тактове са като парите. Може да са много, но никога не са безброй.

– Квантовият компютър ще реши проблема с комбинаторния взрив и ще ни даде възможност да решаваме задачи, които досега са били нерешими поради комбинаторната експлозия.

– Какъв взрив, каква експлозия? – подскочи Бил. Той беше станал чувствителен на тази тема, откакто група защитници на свободния софтуер се опитваха да го убият.

– Това е компютърен термин. Сигурно знаете историята за създателя на играта шах, който поискал като отплата едно зрънце жито на първото квадратче на дъската, две на второто и така нататък. На всяко следващо квадратче два пъти повече. Тоест, поискал е 2 на степен 64 зрънца.

– Две на степен 64 минус едно – поправи го Бил. Ставаше дума за около 16 милиарда килотона зърно, но Бил беше толкова стиснат, че не можеше да позволи да го излъжат дори и с едно зрънце. – Да, доста зърно, дори и аз не мога да го платя.

– Това е проблемът, когато започнем да удвояваме, само след стотина стъпки числото става толкова голямо, че нищо не може да ни помогне. На това му викат експоненциално нарастване или комбинаторен взрив.

– И как ще ни помогне вашият квантов компютър?

– Повечето програми работят, като търсят отговор в дърво.
„По-добре ти да си беше останал в България и да си търсиш банани по дърветата“ – помисли си Бил. Той не знаеше, че Франк не е роден в България, а само баща му и че в тази нещастна страна нямаше дори и банани. Все пак Бил знаеше, че дърво е компютърен термин, а не бананова палма.

– Представете си един възел, от който излизат два пътя и всеки води до нов възел. От новите възли излизат по два пътя и така нататък сто пъти. Ще се получат две на степен сто пътя, а това число е толкова голямо, че никой компютър не може да ги обиколи всичките. Никой, освен квантовият.

– А той как ще ги обиколи?

– Квантовият компютър няма да обикаля всичките две на степен сто пътя, а ще тръгне по всичките пътища едновременно и ще реши задачата само за 100 стъпки. С тази машина ние ще можем да надникнем в бъдещето и да разберем до какво ще ни доведе глобалното затопляне. Сега не знаем дори дали в бъдеще ще стане по-топло или по-студено. Не знаем какви промени ни очакват и кога ще настъпят. Тази машина може дори да ни помогне да предотвратим тези промени.

Франк доста се разпали и Бил усети, че срещу него стои един фанатик като тези, които се опитваха да го убият, защото е забранил безплатния софтуер.

– Благодаря, ще помисля – каза Бил и отпрати Франк към салона за персонала. След това той се насочи към летящата си спалня, за да подремне. Все пак тази нощ щеше да продължи само два часа.

През петнадесетте минути, през които Бил и Франк си говореха, Гочо караше. Днес движението не беше много натоварено и доцент Гочев вече беше успял да измине първите двадесет метра. В този момент той се намираше още пред блока си, точно между двата рекламни екрана.

В София всеки блок си имаше рекламен екран, но Гочовият блок си имаше два. Причината беше, че преди година бойците от съпротивата бяха обезвредили единия, тоест бяха го счупили с камък. Тогава рекламите замлъкнаха и цели три дни съкооператорите на Гочо се наслаждаваха на тишината. Разбира

се, Безкрачко се погрижи екранът да бъде оправен и наказа съседите на Гочо, като ги накара да го платят в троен размер. Все пак се смили и вместо три нови екрана, постави само два. Сега в блока се спеше два пъти по-трудно, но въпреки това споменът за трите дена тишина не беше умрял и още се разказваха легенди за съпротивата, която щяла да дойде един ден и да отърве българския народ от рекламите и от Безкрачко.

Гочо се огледа и за пореден път се удиви на мизерията, в която живее. Датата беше 12 януари 2010 година, тоест 20 години след победата на демокрацията. Младините на Гочо бяха минали в друго време, наречено комунизъм. По-точно това беше времето на прехода към комунизъм, както в момента беше времето на прехода към демокрация. Всъщност цял живот Гочо беше чакал да дойде нещо, което така и не дойде. В действителност той чакаше да свърши чакането, но никога не беше предполагал, че ще доживее този край. Преди 20 години никой не допускаше, че комунизмът ще свърши, както и в 2010 никой не вярваше, че демокрацията си има край. И двата строя бяха много силни и могъщи. Крепяха се на многоброен репресивен апарат и бързо се справяха с всеки, който им се противопостави.

Гочо израсна като антифашист и антихрист. По-късно стана и антикомунист. След началото на демокрацията той стана и антиглобалист. Сега обаче Гочо вече не беше против никого. Той се научи да уважава всички религии и разбра, че всички хора са добри, но просто някои от тях са идеалисти. Всяка религия в същността си беше добра и показваше на хората едно мило човешко лице. Християните говореха за братство между хората, комунистите добавиха към братството и равенството. Фашистите мечтаеха за свят, в който всички са здрави и красиви. Демократите искаха хората да се трудят и да бъдат възнаграждавани за труда си. Всички религии проповядваха хубави неща и имаха поклонници, които искрено вярват в идеалите на тяхната религия.

Всъщност терминът „Демокрация“ може да ви пообърка, защото всички религии се обявяват за най-човечните и най-демократичните. Демокрация означава религията, която е на власт, а през 2010 година на власт беше монетаризмът. Това е една особена религия, която проповядва вярата в монетата.

Демокрацията, тоест религията, добрала се до властта, показва другото си лице, което е грозно и дори ужасно. Когато бяха на власт, християните имаха обичай да горят хората на клада, комунистите и фашистите си падаха по концентрационните лагери, а монетаристите ползваха затвори, за да затварят тези, които са дръзнали да посегнат на техния бог – монетата. Тези религии си имаха и репресивни апарати от типа на Светата Инквизиция. Всяка религия по същество е глобалистка и цели налагането си върху целия свят. Комунистите мечтаеха за световна революция, фашистите искаха да превърнат света в трети райх, християните организираха кръстоносни походи, мюсюлманите – Джихад, а монетаристите мечтаеха за световната демокрация.

При всяка религия имаше добри, мили и не много умни хора, които вярват в доброто лице на религията. Това обикновено бяха бабички. Гочо беше срещал бабички християнки, червени, кафяви и сини бабички, тоест комунистки, фашистки и демократки. Гочо се беше опитвал да ги убеждава, че техният бог не съществува, че те трябва да се преквалифицират и да започнат да вярват в някоя нова и по-модерна религия, а именно – тази, в която вярва той. На младини Гочо агитираше за комунизма, после за монетаризма, а сега и той не знаеше за какво да агитира, но беше разбрал, че не е важно в какво вярва човек, а е важно да вярва и да се опитва да наложи вярата си на останалите.

Докато в Обеля Гочо пътуваше, за да обърне кръвта си в евро, в Швейцария в един скромен дворец се събираха Великите Мъдрци за своето извънредно заседание.

За тези от вас, които не знаят какво представлява Съвета, ще обясним, че това е най-важният управителен орган на планетата Земя. Той управлява три четвърти от човечеството. Остатъкът е под ръководството на Политбюро на Китайската Комунистическа Партия. Съветът, за разлика от Политбюро, е тайна организация и поради това властта му е много по-могъща и по-всеобхватна, поради простата причина, че не дразни излишно селяндурите.

Основната цел на Съвета и на Политбюро е да запазят и разширят властта си. Въпреки че властта е главният приоритет на Съвета, той има и други, много отговорни задачи. Това са: Запазването на Мира и Демокрацията, Умножаването на Парите, Борбата против расизма и Проектът за създаването на Сивия Човек.

Съветът се състои от представителите на най-влиятелните приятелски кръгове и се ръководи от Председател, който се избира от членовете на Съвета след дълги пазарлъци и интриги.

За да запази Мира, Съветът се е наел с отговорната задача да регулира раждаемостта и смъртността на населението на Земята. Точно в този момент в двореца влиза Ханс, който е отговорник по разпространението на СПИН. Той е малко притеснен, защото се безпокой от това, че гадните мюсюлмани не искат да използват презервативи. Това пречеше сериозно на разпространението на болестта. Освен това мюсюлманите нарастваха драстично, което застрашава принципа на омразата. Този принцип беше изобретен още в древен Рим по времето на първата монетаристка империя. Тогава принципът на омразата се наричаше „Разделяй и владей“. За да се поддържа омразата, хората трябва да са разделени на малки групи, които да се джафкат помежду си подобно на малки зловни псета. Много опасно е, когато една от групите нарасне прекомерно, защото тогава тези хора губят чувството си за страх и престават да мразят останалите. Те започват да се държат като голямо благородно куче, което не обръща внимание на джафкането на дребничките си събратя.

Ханс очакваше да го мъмрят, макар че той си беше свършил работата и беше организиран безброй рекламни кампании по училищата, беше раздал тонове безплатни презервативи и дори беше платил на шайка попове да благословят безопасния секс и да успокоят вярващите, че това е богоугодно дело и че не е грях, когато го правим с презерватив. Въпреки всичко, много хора инстинктивно усещаха това, че няма безопасен секс. Те чувстваха, че сексът е свързан с живота и със смъртта, въпреки че в 2010 не се насърчаваше използването на секса за размножаване, а убийствата от ревност си бяха направо забранени.

СПИН-ът не е единственият инструмент, който Съветът използва, за да регулира населението на Земята. Една от най-важните

сфери, към които Съветът е насочил своя взор, е размножаването. За да се ограничи този нежелателен феномен, е много важно да се отдели секса от любовта. Съветът не можеше да се откаже от секса, защото той беше един от основните му източници на доходи. От друга страна и любовта не можеше да бъде забранена, защото хората си имаха инстинкт за размножаване, а Съветът не искаше да върви против хорските инстинкти. Вместо това Мъдреците налагаха платената любов. Всъщност ставаше дума не за любов, а за платен секс, но будалите не се усещаха.

По цялата земя имаше безброй публични домове, които бяха много важни за икономиката, защото носеха огромни доходи на Мъдреците. Единствено петролът беше по-важен от платената любов и затова Мъдреците се отнасяха с особена любов към розовия бизнес. За съжаление и в тази важна област имаше проблеми, особено в страните с демографски срив като България. Там беше много трудно да се осигурят млади момичета за жрици на любовта. Интересът на клиентите падаше и нищо не помагаше. Непрекъснато се правеха нови заведения, но както се казва: „Нов бардак със стари курви не става.“ За да решат проблема, Мъдреците подеха две инициативи. Първата беше за по-ранната професионална реализация на момичетата. Имаше някакви глупави законови пречки, които забраняваха на непълнолетните да проституират, но Съветът мъдро реши този въпрос като издаде декрет непълнолетните проститутки да се наричат манекенки. Това много издигна авторитета на този занаят и той вече се наричаше „най-престижната“ вместо „най-древната“ професия. Резултатът беше, че момичета почваха толкова рано, че им се налагаше да се повдигат на пръсти, за да направят първата си свирка. Въпреки всичко курвите не стигаха и приходите от платена любов спадаха. Тогава Съветът започна новата си инициатива за повишаване на интереса към по-възрастните жрици на любовта. Започна огромна рекламна кампания. По всички средства за масова информация вървяха реклами, на които се виждаха пищни силуети и се чуваше страстен шепот: „Старата мръсница – тя знае как. Това е опит, който с нищо не можеш да замениш!“ За съжаление мъжете имаха някакъв инстинкт, който ги насочваше само към жени във фертилна възраст. Получи се такъв провал, че чак мъдрецът, който отговаряше за рекламната кампания на старата курва, се покри и не дойде на днешното съвещание.

Малко след Ханс в залата влезе Айнцвайн – лидерът на еврейското лоби в Съвета. И той не знаеше каква е причината за днешното извънредно заседание, но беше спокоен, защото си беше свършил работата и можеше с гордо вдигната глава да погледне колегите си от Съвета. „Аз не съм като онзи пръдльо Ханс – мислеше си Айнцвайн – как можахме да доверим толкова важни задачи на един педерас!“ Еврейското и педераското лоби на Съвета бяха в непрекъсната конкуренция и въобще не се обичаха, особено лидерите им. Ханс беше предводител на Хомосексуалните Мъдрецци и поради това между него и Айнцвайн имаше непрекъсната борба за власт.

Лидерът на евреите нямаше от какво да се притеснява. Той отговаряше за консумацията на петрол, а тя ежегодно се увеличаваше с 10%. Същевременно Айнцвайн успяваше да запази цените на петрола ниски, за да не допусне използването на други енергийни източници. Тази задача никак не беше лесна, защото Мъдрецците непрекъснато трябваше да се борят с разни противници на глобалното затопляне. Това бяха ужасни хора, които искаха да съсипят най-доходния бизнес на Съвета. Айнцвайн не можеше да разбере какво ще им пречи, ако стане малко по-топло. Той се справяше успешно с тези екстремисти, като ги насочваше да се борят с глобалното затопляне чрез затваряне на атомни електроцентрали. Това много хващаше декиш, особено откакто всяко тримесечие терористите взривяваха по една атомна бомба.

Най-опасни за Съвета бяха идеалистите, които се опитват да създадат термоядрен реактор. Всяка година Айнцвайн организираше катастрофи и нещастни случаи за хиляди пишман изобретатели. Един дори се беше заврял в Марианската падина, за да търси налягането, което е нужно за успешен термоядрен синтез. Разбира се, там си и остана. Официалната версия беше, че се е удавил, докато е изучавал подводната фауна. Не че на някой му пукаше за подводната фауна, но това обяснение звучеше много правдоподобно.

Хубавото на термоядрения реактор беше това, че не може да се направи в домашни условия. Нужна беше доста едра апаратура, която трудно можеше да бъде скрита от очите и ушите на Съвета.

От друга страна, много хора знаеха за това, че тази машина може да се направи и непрекъснато създаваха проблеми на Съвета с напразните си опити.

Има обаче една друга машина, която е много по-мощна и по-страшна от термоядрения реактор и която някой може да си направи дори и вкъщи, но за нея Великите Мъдrecи нищо не знаеха.

Докато мъдrecите се събираха за извънредното си заседание, Гочо си беше там, където го оставихте за последно, тоест пред блока си между двата реклами екрана. От три часа движението не беше мърдало и Гочо малко скучаеше.

Той инстинктивно се загледа към един от екраните, защото там се беше появил женски задник. Дъртият доцент си помисли, че става дума за размножаване, но, уви, рекламата беше за алкохол. Задникът изчезна и на негово място се появи намръщен господин с вид на погребален агент и показалец, сочещ право към Гочо.

– Хей, ти!

Гочо неволно се огледа.

– Да, ти! Кажй, кога за последно ти пусна трезва жена?

Гочо се замисли за това, че отдавна не му беше пускала нито трезва, нито пияна жена, но предпочете да не отговаря.

– Глупак, докога ще я караш на сухо? Няма ли да се сетиш да си купиш от новата водка „Отрежи я“?

На втория екран вървеше друга реклама на същата водка. Там едно доста апетитно парче шепнеше:

– Харесвам ли ти? Така ще ти изглежда твоята съседка, ако си гаврътнал достатъчно от тази магическа напитка.

Гочо си представи мазното пълчиво лице на своята стара съседка и веднага установи, че водката няма да е достатъчно, дори и ако реши да обърне всичката си кръв в тази течност.

Все пак на Гочо му бяха малко странни тези реклами. Той беше роден и израснал при комунизма. Тогава любимата му реклама беше „Българо-съветската дружба – като слънцето и въздуха за всяко живо същество“. Всъщност тази реклама се беше запазила,

но с малки промени. Не се говореше за Съветски Съюз, защото през 2010 Големият Брат вече беше друг. Освен това слънцето и въздухът също бяха сменени, защото софиянци вече не виждаха слънце, а въздухът се виждаше, но не се смяташе за нещо, без което не може. Новият вариант на рекламата гласеше: „Американските военни бази – нужни на българина като боцване за наркоман“.

Докато рекламите промиваха мозъка на Гочо, неговият съученик Петьо гледаше телевизия. Не, не гледаше порно. Петьо беше добро момче, което дори не можеше да си представи как би гледал порно, пък и го беше страх да не го хване майка му. Малко странно е мъж на 48 години да се страхува от майка си, но за Петьо не е странно, още повече че тя е основният му източник на доходи.

Любознателният Петьо гледаше новини. Това не беше особено умно от негова страна, защото в България нищо добро не се случваше, а и да се случеше, нямаше да го съобщят. Единствените добри новини бяха, когато някой застрелваше някого. В България нямаше правосъдие, а в небесната справедливост българите не вярваха. Единственото наказание, което един български бандит можеше да получи, беше куршум от колега.

Както казахме, всички българи бяха бандити, но дребните престъпници много се радват, когато някой застреля някоя от поедрите риби. За съжаление Съветът беше забранил да се съобщават подобни новини, защото това ненужно радва хората и води до нежелателно увеличение на раждаемостта.

Вместо това основната част от новините беше посветена на Светите Мъченици. Това бяха едни българки, които бяха арестувани в една арабска страна и обвинени в убийството на 400 деца. Българите не можеха да разберат как може някой да бъде съден за нещо толкова дребно и невинно, каквото са децата. В България, когато станеше убийство на деца, българите винаги заставаха на страната на убийците. Според нововъзприетата религия на монетаризма децата бяха нещо излишно. Основният

бог беше монетата, а децата представляваха един напълно неоправдан разход. Тоест, според българите убийството на деца представляваше намаляване на разходите и по тази причина това въобще не беше осъдително. Ако имаше някой виновен при тези убийства, то това бяха родителите, защото не са си опазили децата и най-вече защото са ги родили. Единственият случай, когато българите бяха възмутени до дъното на душата си, беше, когато майка убива собственото си дете. Тук не става дума за абортите, които според българите са нещо нормално. В България се смяташе, че, ако докторите решат, че едно дете е идиотче, то е редно да го убият още в корема на майка му, но ако то се роди идиотче и майка му реши да го отърве от мъките, то тя е най-голямата престъпница, много по-страшна от садистите и педофилите, които поне го правят за удоволствие.

Всъщност 2010 много приличаше на времето на Брежнев. Това беше време, в което нищо не се случва и затова историците го нарекоха „Застоя“. В 2010 светът продължаваше да живее в сянката на Втората Световна Война. Разликата беше, че на младини Гочо слушаше за Малката Земя, където на главата на вожда Брежнев валели снаряди. Сега вниманието беше насочено към други битки, като Пърл Харбър, където вероломните японци нападнали нищо неподозиращите американци.

В 2010 светът продължаваше да бъде разделен на победители и победени. Германия продължаваше да бъде окупирана. В Полша руските окупационни части се изтеглиха, но радостта беше за кратко, защото ги замениха американски. България беше единствената страна от изгубилите войната, която остана неокупирана. Говореше се, че американците и руснаците не могли да се разберат чии войски да се настанят в Гочовата родина и затова българите били оставени да си живеят безконтролно. По-късно това се оказа страхотна грешка, защото окупационните сили бяха нужни за пораждането на здравословна омраза. В България нямаше ненавист към руснаците, каквато изпитват поляците, нито омраза към американците, каквато има в Гърция. През 2008 Съветът на Великите Мъдречи коригира тази грешка и България се превърна в страна, окупирана 60 години след края на войната. Бързо нещата се промениха и Гочо, който искрено

обичаше Америка, сега още по-искрено я мразеше. На младини Гочо носеше под ризата си фланелка, на която пишеше „I love America“. Тогава това беше много опасно, защото, ако го хванеха, можеше да има сериозни неприятности и дори да попадне в някой от комунистическите лагери, от които мнозина не се връщаха. Сега Гочо носеше под ризата си друга фланела, на която пишеше „...“. Сега това беше по-опасно дори и от преди, защото можеше да попадне в един от тайните затвори на ЦРУ, а оттам никой не се беше върнал, просто защото тези затвори не съществуваха.

От края на войната до 2010 нищо съществено не беше се случило. Единствените открития, които бяха направени след края на Втората Световна, бяха лазерният лъч, копирния апарат и хапчето „Антибебе“. Имаше и някои нови неща като лазерният принтер, но той всъщност беше комбинация от първите две открития. Понякога Гочо се чудеше как за шест години война хората бяха открили космическата ракета, реактивния самолет, компютъра, атомната енергия, радара, а за следващите 65 години не бяха успели да открият почти нищо. Гочо не знаеше, че има хора, които решават какво може да бъде открито и какво не може. Гочо нищо не знаеше за Съвета на Великите Мъдрещи, но имаше нещо, което дори и мъдрещите не знаеха, и това беше фактът, че много скоро щеше да се появи едно ужасно откритие, което щеше да засегне всички. Някои наричаха това откритие последното, защото знаеха, че това ще е последното изобретение на човечеството.

Поредният участник на заседанието, който влизаше в момента в залата, беше Джон Джонсън – директора на ЦРУ, който идваше толкова късно, защото беше докладчик по темата на извънредното заседание и се беше забавил, за да се запознае с последните факти по случая. Джони не беше член на Съвета, но присъстваше в качеството си на един от посветените, които Съветът беше поканил, за да им възложи отделни задачи. Разбира се, на един посветен не можеше да се възложи някоя важна задача като рекламата на „Старата курва“, но някои по-незначителни задачи, които не бяха достойни за мъдрещи, се даваха на посветени. Например, Джони отговаряше за програмата за унищожението на българите. Не че Съветът имаше нещо против българите, но

Мъдреците бяха идеалисти и искаха да направят света по-добър, а премахването на българите по общото мнение щеше да е стъпка в тази посока.

Ако питате къде е в момента Гочо, то той пак си е там, пред блока си, между двата рекламни екрана, но в този момент се случи нещо, което в София се случва рядко. Колите се раздвижиха и пред Гочо се отвори сто и петдесет метрова писта. Това даваше шанс на стария доцент да вдигне любимата си скорост от 100 км/ч. Не че имаше смисъл да форсира двигателя, за да прелети 150 метра и след това отново да се забие в задръстването, но за българите скоростта беше много важна. Особено важно беше за комплекса им за малоценност. Всеки българин вярваше, че ако вдигне 100 км/ч ще успее да привлече вниманието на околните и затова караше кола с мощен двигател, способна да ускори до 100 км/ч за 4 секунди. Е, на Гочовата бричка ѝ трябваша 5 секунди, но въпреки това пролуката беше достатъчна. Гочо се съсредоточи, форсира двигателя, гумите засвириха. Едно, две, три, четири, пет. Стрелката на километража достигна заветното число 100 и Гочо наби спирачка. Точно навреме, за да спре на две педи от предната кола. Уви, това беше грешка. Трябваше да спре на една педя. Джипът, който караше след него, не можа да спре и се наби в Гочовата бричка. Вината беше на Гочо, защото той беше откраднал една педя от спирачния му път. Последва градушка от псувни. Гочо не отговори, защото се почувства виновен. Той остана безмълвен, дори след забележката, че кара с две ръце, заврени в задника, а това не беше така. Вярно е, че Гочо в този момент се опитваше да реши някакво Необикновено Диференциално Уравнение. Вярно е още, че държеше с едната си ръка предпазния колан, а с другата превключваше скорости, но той не беше виновен, за това че колата му не е автоматик. Не можеше да пусне и колана, защото за несложен предпазен колан в 2010 разстрелваха на място. Българските полицаи знаеха, че предпазният колан спасява човешки живот. Е, налагаше се да застрелят двама, за да спасят един, но българският полицаи знаеше, че човешкият живот е безценен и нищо не можеше да го спре да спаси живот.

Гочо не можеше да сложи колан и да покаже, че се бои от

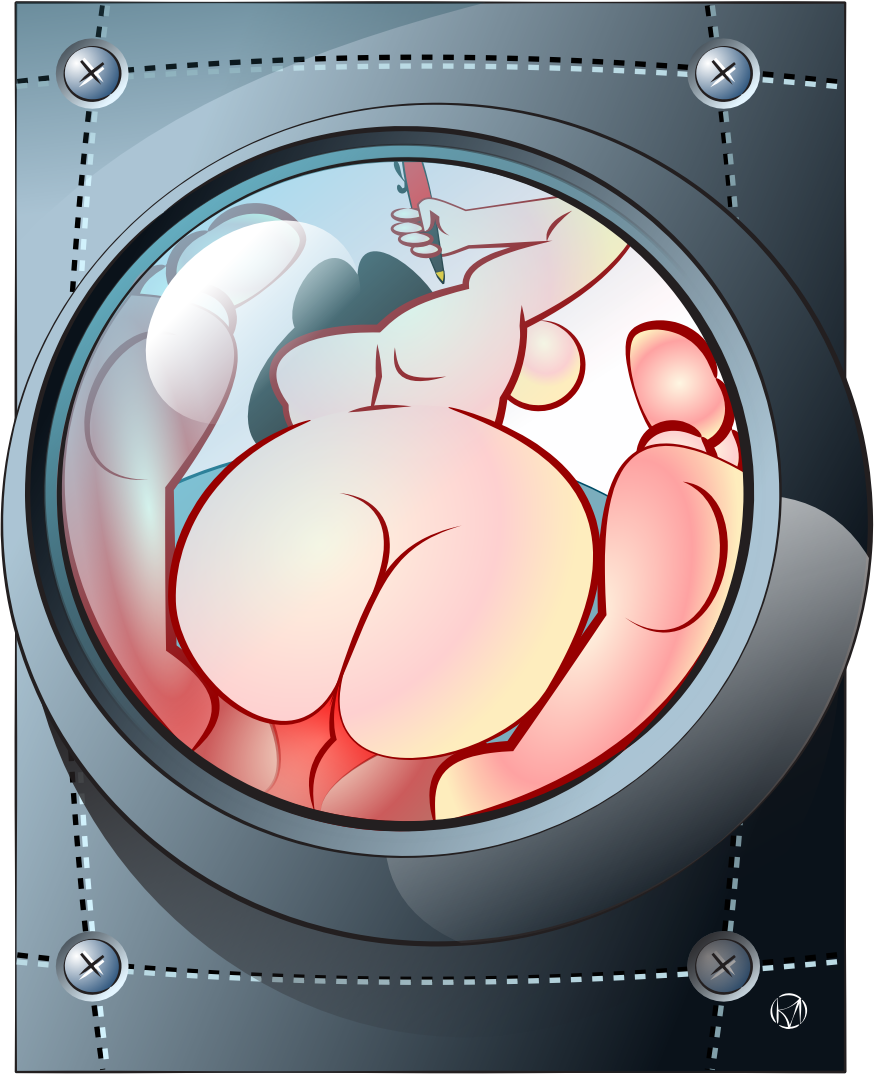
смъртта. От друга страна, той се боеше достатъчно, за да прикрепя с лявата си ръка колана по такъв начин, че на ченгетата да им изглежда, че коланът е закопчан. Също така Гочо чинно си беше нахлузил предпазната каска, защото за шофьори без каска наказанието също беше разстрел, а и да мамиш за каската беше значително по-трудно, отколкото за колана.

Преди две години в Съвета бяха решили да въведат задължителни предпазни каски за всички шофьори. Бяха изчислили, че на всеки 30 милиона ще има по един спасен живот годишно. Е, за България не се полагаше цял човек, но за Щатите това си беше един футболен отбор. Вярно е, че ако бяха решили да пускат по един час безплатно порно по Коледа, то биха спасили десет пъти повече хора от самоубийство, но Съветът държеше всичко да се заплаща и не желаше да разглезва селяндурите с разни безплатни придобивки.

Докато Гочо слушаше псувните на своите съграждани, в Швейцария Съветът започваше своето извънредно заседание. В този момент в залата влезе председателят на Съвета и всички Велики Мъдрецци се поклониха в знак на почит. Посветени се старяха още повече и звучно биеха челата си в пода.

В 2010 година председател на Съвета беше Черната Вдовица. Тоест, той не беше той, а тя. Ако до днес сте чувствали, че на този свят нещо не е наред, то сега вече знаете какво точно е то. Точно така! Този свят се управлява от жена!

Тя беше един от Мъдреците, които са се издигнали сами от нищото. Черната Вдовица започна кариерата си като елитна куртизанка. По-късно тя успя да стане Маман на един от най-скъпите бардаци в Холивуд и от там получи достатъчно пари и влияние, за да стане член на Съвета. Изборът на Холивудската Маман за председател не беше лесен. По принцип този пост се заемаше след компромис между двете основни лобита на евреите и на педерасите. Предишният председател беше евреин и педерас, но и двете лобита бяха недоволни от него, защото той не беше нито достатъчно евреин, нито достатъчно педерас. Затова беше взето решение той да бъде заместен от неутрален мъдрец, който

да не в нито едно от двете основни лобита. Изборът падна върху Маман, защото всички членове на Съвета бяха спали с нея, а мъжете си мислят, че ако са чукали една жена, то биха могли да я манипулират. Това наистина е така за първия ѝ мъж, донякъде е вярно за първите петдесет, но за останалите практически е без значение. Тоест, Мъдреците се бяха прецаkali, защото им се искаше да имат по-мек и хрисим председател, а вместо това се бяха уредили с кобра.

Интересна е историята за това как Черната Вдовица се сдоби с този си прякор. По традиция новият председател на Съвета трябваше да убие стария със собствените си ръце. За Маман това не беше голям проблем, защото тя вече беше изпратила доста хора при всевишния, но имаше технически трудности, свързани с преодоляването на охраната на Председателя.

Старият председател имаше склонност към садо-мазо изпълненията, а Маман беше ненадмината майсторка в тази област. По принцип Председателят трябваше да използва представители на своя пол при тези си забавления, защото той беше част от педераското лоби, но любовта му към разнообразието го насочи към Маман и тя скоро стана негова редовна партньорка в тези игри.

При едно от посещенията си Маман уж неволно натисна паник бутона и то точно във върховния момент. На третата секунда охраната нахлу с пистолети, насочени към Маман. Председателят изкрещя ядосано:

– Махайте се, тъпаци, не виждате ли, че чукам!

Охраната веднага се изнесе сконфузена.

Месец по-късно Маман предложи на Председателя да му пусне специална музика за секс. Той не отказа, защото, както казахме, обичаше разнообразието и новите неща. Те започнаха да се чукаат под звуците на някакво ръмжене, което претендираше да е музика. Маман взе писалката на Председателя и точно когато певецът изцвили като кон, тя я заби в окото му така, че писецът стина чак до мъдрия му мозък. Председателят успя да издаде сърцераздирателен вик, след което веднага издъхна.

Три секунди по-късно в стаята нахлу охраната и започна да

размахва патлаци. В този момент те чува ядосаният глас на Председателя:

– Махайте се, тъпаци, не виждате ли, че чукам!

Както и преди месец, бодигардовете побързаха да се изнесат. Те чува гласа на шефа си и го видяха, че наистина чука. Вярно е, че не видяха лицето му, защото то беше скрито зад едрите цици на Маман, но видяха тялото му, което се движеше в такт с музиката и очевидно беше тяло на жив и здрав мъж, при това с перфектна ерекция. Тъпаците не можеха да предположат, че тялото се движи, защото отгоре му подскача Черната Вдовица, а гласът на шефа е запис, който се чува от уредбата.

Час по-късно Маман се изнесе, като каза на охраната, че Председателят е наредил никой да не го буди до сутринта.

До центъра за кръводаряване на Гочо му оставаше още около километър. Всъщност за 15 минути той можеше спокойно да измине пеша това разстояние, но не и в София. Особено не в Обеля. Причината беше, че кметът Безкрачко мразеше пешеходците. На тях им беше забранил да ходят по тротоарите, защото това беше място за паркиране на автомобили. Те нямаша право да се движат и по платното, защото там беше място за движение на автомобили. Въпреки това имаше отчаяни пешеходци, които се движеха напук на всички забрани, но за тях Безкрачко беше измислил хиляди препятствия. Пътят им се препречваше от рекламни билбордове, сергии и просяци. Глутници бездомни кучета ги преследваха. Зеяха шахти, чиито отвори небрежно бяха замаскирани с боклуци. Имаше хитри капани от типа „подвижна плочка“. Когато тъпият пешеходец стъпеше на плочката, тя се обръщаше и го обливаше с кал от главата до петите. Не че на пешеходците им пукаше. Те вече бяха изпърскани от шофьорите, а мокър от дъжд не се бои.

Когато Безкрачко разбра, че с пешеходците с добро не може да се справи, започна да стои ограда. Аргументът бе да се попречи на клетия пешеходец да излезе на платното, където може да го сгази кола. Истинската причина бе да попречи на гадните пешеходци да се доберат да спасителния тротоар. Въпреки всичко пешеходците продължаваха да упорстват и да прескачат оградите. Тогава

кметът започна да прави оградите двуметрови, после триметрови, но проблемът се реши чак когато пусна високоволтов ток. Е, вярно, висеше тук-таме по някой изпържен пешеходец, но това имаше много добър възпитателен ефект.

Докато Мъдреците заседаваха, Гочо продължаваше да пътува. В момента задръстването го беше забило до едно пешеходно островче, на което Кака Лара изтезаваше едно момиченце. Ще си помислите, че това не е София и че годината не е 2010. Наистина пешеходното островче стоеше като някакъв анахронизъм, защото Безкрачко беше застроил всичко в София и сега застрояваше последните укрития на пешеходците. Все пак това беше трудна задача, защото трябваше да се строят сгради със сложна форма – една кръгла, друга капковидна. Така или иначе това островче засега беше оцеляло и на него Кака Лара взимаше интервю от едно от последните деца, артисали след демографската катастрофа. Момиченцето беше на около седем-осем години и гледаше уплашено червенобузестата леля, която държеше да бъде наричана Кака Лара – любимката на всички деца.

– Как се казваш? – агресивно подходи Кака ви Лара.

Момиченцето промърмори нещо неразбираемо.

– Много хубаво име – заключи Лара, която не беше чула отговора, но не се вълнуваше особено какво име са му лепнали на малкото чудовище. Тоест, Кака Лара беше любимка на всички деца, но това не значеше, че децата са ѝ любими. Въобще, трябва да знаете, че любовта не е симетрична релация, и това, че някой ти е любим, въобще не значи, че и той чувства същото към теб.

– На колко си години? – продължи да досажда Лара.

– На осем – каза момиченцето.

– Имаш ли си гадже?

Това беше поредният нетактичен въпрос, който Кака ви Лара има на въоръжение. Момиченцето силно се смути, погледна към земята и каза сконфузено:

– Ами не, нямам.

Как не я беше срам, нейните връстнички вече сами си изкарват хляба, като въртят свирки на околоръстното, а тя още си няма гадже!

– Защо – учуди се Лара – не си чак толкова грозна, как не си

успяла досега да си хванеш някой за гадже?

– Ами аз, такова, не знам защо – заека момиченцето, след което се разрева.

– Нищо де, не плачи – успокои го Кака Лара. – Ще ти намерим някой батко или по-добре направо чичо.

„Ще ѝ намери направо някой дядо“ – помисли си Гочо, който подслушваше, защото колата му беше толкова близо, че чуваше всяка дума. Гочо не разбираше как може да се задава на едно осем годишно дете въпроса има ли си гадже. Той не знаеше нищо за програмата на Съвета за ранна професионална реализация на момичетата, нито за програмата „Старата курва“. Интересното е това, че и Кака Лара не знаеше нищо за тези програми, но въпреки това усилено ги пропагандираше и съвестно работеше за осъществяването им. Така е, повечето хора изпълняваха директивите на Съвета без дори да знаят за съществуването им.

Съветът управляваше така, както овчарят води стадото. Не е нужно на всяка овца да обясниш накъде трябва да върви. Достатъчно е да ритнеш една и другите сами ще я последват.

Пред центъра за кръводаряване Гочо веднага си намери място за паркиране. Въобще Гочо беше късметлия, вървеше му във всичко. Имаше само едно нещо, в което Гочовият късмет беше безсилен, и това бяха жените. При тях Гочо имаше толкова много провали, че можеше да задмине и най-големия неудачник. Доцент Гочев беше отрязан от над хиляда жени. Той се беше пробвал на млади и на стари, на хубави и на грозни, но резултатът винаги беше един и същ – пълно пренебрежение към Гочовите добродетели. Вярно е, че той беше единственият, който вижда добродетели в своята личност, но все трябваше да има поне още едно същество на тази планета, което да види нещо добро в Гочо. Хубаво би било това същество да е от женски пол и по възможност да е във фертилен възраст, защото Гочо не беше нито геронтофил, нито педофил. Той харесваше само жени, които стават за размножаване, а в България такива почти не бяха останали.

Както и да е, в момента Гочо не мислеше за размножаване, а за порно. Това има нещо общо с размножаването, но не е съвсем

същото. Гочо трябва да се добере до центъра за кръводаряване, където да се снабди с нужните му финикийски знаци, за да си плати кабелната телевизия.

Той излезе от джипа си и загърси дупката в оградата, която съпротивата трябваше да е направила, за да могат хората да минават. Странно, дупка нямаше. Изглежда, че съпротивата беше пропуснала тази ограда, а напрежението беше твърде високо, за да може Гочо да прескочи. Доцентът започна да се притеснява, но не за дълго, защото накрая намери дупката. Просто беше паркирал джипа си пред нея и затова не можеше да я види. Гочо се провря внимателно, като внимаваше да не го тресне токът, а и джипът му пречеше.

След като преодоля това дребно препятствие, доцент Гочев гордо влезна в центъра за кръводаряване. Малко по-късно той излезна оттам по-богат с 27 евро и по-лек с половин кило. Да, бяха му източили половин литър кръв. Предишния път, когато Гочо даде кръв, беше по времето на комунизма. Тогава той продаде кръвта си срещу два дена отпуск от казармата. Тогава това бяха два дена свобода, а за свободата много хора са давали кръвта си. Сега Гочо продаде кръвта си срещу 30 дена порно, което е по-малко от два дена свобода, но все е нещо.

Гочо си припомни, че навремето го източиха с 250 грама кръв. Доцентът набързо изчисли, че монетаристите са два пъти по-големи кръвопийци от комунистите, но сметката не беше съвсем точна, защото комунистите даваха освен отпуск и шоколадчета, а това е нещо, което Гочо обича почти колкото порното.

В момента Гочо минаваше край една сграда, която се наричаше Дом на Културата. Да, в София имаше и такова нещо. Сигурно се чудите защо в една страна, в която културата е нещо непознато, ще има такъв дом. Наистина, единствените домове, които българите посещаваха, бяха публичните, но тази сграда си имаше друга история. Навремето в България имаше един диктатор, чиято дъщеря си мислеше, че културата е едно бездомно същество и ако ѝ построи дом, то тя ще дойде и ще се засели в България. Разбира се, нещата не стояха точно така. Културата така и не дойде, но все пак от цялата тая работа остана нещо наистина културно. Точно за това нещо си мислеше в момента Гочо.

Той погледна към големия надпис, който висеше на входа на Дома на Културата: „Тук можете да пикаете само срещу едно евро!“ Да, тук беше последната обществена тоалетна. Другите Безкрачко ги беше приватизирал и сега те бяха стриптийз барове.

Гочо нямаше едно евро, заради което в момента силно съжаляваше. Той си припомни тоалетната на Дома на Културата. Беше влизал там по времето на комунизма. Тогава тоалетните бяха за народа и всеки можеше да се изпикае вътре. Е, вярно, чакаше се половин-един час, но удоволствието си струваше. Вътре беше просторно и красиво. Освен това, имаше високи порцеланови писоари, такива, каквито беше гледал по филмите.

Въпреки всичко и по времето на демокрацията имаше възможност за един университетски преподавател като Гочо да влезе в Дома на Културата и да пикае като баровец. На входа имаше и втори надпис, по-дребен от първия: „Тук можете да вземете бърз кредит и да се изпикаете само срещу лична карта.“

Гочо въздъхна. Да можеше да се изпикае, но той не пикаеше на кредит. Спомни си един свой съсед, който си позволяваше кредити. Днес за закуска, утре за тоалетна. Сега този съсед спеше на улицата пред блока на Гочо, увит в кашони.

Все пак имаше някаква полза от това да си доцент по математика. Гочо можеше да смята сложна лихва и знаеше, че кредити не трябва да се взимат. Затова, вместо да затъва в дългове, Гочо се насочи към паркиралите наблизко коли.

В последните години районът около Дома на Културата доста се беше променил. Преди имаше градинка, но Безкрачко я беше приватизирал и застроил. Това не стана отведнъж. Безкрачко не беше толкова глупав. Той първо застрои една ивица от градинката и продаде апартаментите скъпо и прескъпо заради изгледа към парка. След това той продаде втора ивица, която пак беше с изглед към парка и така нататък. Само последната ивица не гледаше към парка, но купувачите пак платиха допълнително, защото имаше изглед към едно шадраванче. Това не беше обикновено шадраванче. Вече дванадесет години Безкрачко пълнеше това шадраванче с вода и го пускаше да работи малко преди да наближат изборите. Софийнци така се трогваха от жеста му, че забравяха всички обиди и отиваха отново да гласуват за него. Когато изборите преминеха, Безкрачко спираше шадраванчето и го пускаше отново, но чак след четири години. Безкрачко не беше лош човек и нямаше нищо против да остави шадраванчето да работи през цялото време, но, уви, нямаше избор. Ако го оставеше да работи, то нямаше да има какво да пусне за изборите и нямаше да успее да запази кметското си място.

В момента шадраванчето работеше. Гочо се подсети, че скоро пак ще има избори и софийнци пак ще изберат Безкрачко за свой кмет. Причината за това не беше толкова в шадраванчето, колкото в пропагандата, която Съветът наливаше в главите на българите.

Точно в момента Гочо минаваше покрай двама старци. Тоест, двама по-дърти дори и от Гочо. В България старците говореха само за секс, футбол и политика. Тоест, само за неща, които не разбират и не могат. Тези двамата явно говореха за политика.

– Защо да избираме друг? – разпалено обясняваше единият старчок. – Безкрачко вече се накраде. По-добре ли ще е да дойде друг, гладен, дето тепърва ще трябва да го чакаме да се накраде?

Съветът беше убедил българите, че кражбата е като яденето и ако в началото си гладен, то като хапнеш ще се засищаш и ще ти се отяде. Ще кажете: „Не може българите да се чак токова тъпи. Нали бяха с втория коефициент на интелигентност след евреите.“ За съжаление, не сте прави. Може! Българите са едновременно едни от най-интелигентните и едни от най-тъпите. Тяхната интелигентност се проявява само когато трябва да направят някой

золум. В останалите случаи те са си доста тъпички.

Та да не се отклоняваме от темата, защото Гочо може да се напикае докато ние си говорим общи приказки на философски теми. Той в този момент с ускорена крачка се насочи към паркиралите наблизко коли. Ако Гочо беше български министър, сигурно щеше да се изпикае в шадравана, но за съжаление той имаше скрупули, които му пречеха да се държи както обикновен простак. Затова Гочо се насочи към една ниша между два джипа, която му се стори доста подходяща за целта. Когато наближи, Гочо видя, че нишата е заета от една възрастна дама, която вършеше нещо, за което в тоалетната щяха да ѝ вземат не едно, а две евро. Старата дама очевидно не разполагаше с такива средства. Личеше си, че тя е била от висшето общество и че е свикнала да ползва тоалетни, ухаещи на скъпи дезинфектанти. Едва ли си е представяла, че един ден ще удовлетворява естествените си нужди в една ниша между два паркирани джипа пред Дома на Културата. За съжаление тя беше твърде стара, за да си изкарва прехраната с проституция. Нямаше и деца, защото беше повярвала на пропагандата, че само една глупачка може да роди преди петдесет, докато умните момичета правят кариера. Сега беше сама, без средства и не ѝ оставаше нищо друго, освен да клечи между тези два джипа.

Гочо си потърси друга ниша. Нищо повече не можеше да направи за старата дама от това да се направи, че не я забелязва. Следващата ниша беше заета от някакъв баровец, който преди малко беше излязъл от тоалетната. „Този е ненаситен – помисли си Гочо. – Не стига, че пика в онези прекрасни порцеланови писоари, ами сега изтича и зае нишата, която аз си бях набелязал.“ Всъщност Гочо напразно завиждаше на баровеца, защото клетият човек не беше пикал в тези прекрасни писоари, защото над тях беше инсталиран рекламен екран. Когато баровецът влезе, едно момиче се появи на екрана и загледа критично към него. Когато той си разкопча дюкяна, момичето избухна в бурен смях. Накрая момичето успя да укроти смеха си и услужливо му предложи телефон, на който да се обади, за да му удължат носа. Не се знаеше дали баровецът ще се възползва и ще си удължи някой орган, но това, което се знаеше, е, че той не успя да използва тоалетната и се наложи да се състезава с Гочо за една от свободните ниши.

Така или иначе Гочо успя да облекчи естествените си нужди и продължи пътя си към къщи. Едно бездомно куче се завъртя около него, като махаше радостно с опашка. „Какво мило животинче“ – помисли си Гочо, който оцени факта, че поне едно живо същество му се радва. По принцип доцентът не обичаше помярите, които Съветът беше пуснал на глутници по софийските улици. Целта беше да се ограничи популацията на плъховете и на българите. От една страна помярите се хранеха с плъхове, а от друга те не позволяваха свободното движение на деца и на майки с колички.

Въпреки, че Гочо не си падаше по тези четирикраки разбойници, той не успя да остане безразличен към топлото посрещане и дори съжали, че не може да даде на псето нещо за ядене.

Гочо продължи пътя си, но след няколко метра чу злобен лай и когато се обърна, видя същото куче, което така му се радваше, и същата стара дама, която очевидно бе живяла във висшето общество. Кучето лаеше злобно и ѝ се нахвърляше, а тя вървеше с мъка, подпирайки се на дървено бастунче.

Тогава Гочо разбра, че кучетата са като хората. По едни лаят, а около други махат с опашка. Той си помисли дали да не се върне и да ѝ помогне, като срита псето. Спомни си баща си, който му казваше:

– Истинският джентълмен, Гочо, е този който помага на всички жени, а не само на младичките и хубавичките. Така или иначе на хубавичките всички им помагат.

Старият Гочев беше живял през миналия век и разбиранията му бяха от тогава. През 2010, ако Гочо помогнеше на старицата, никой нямаше да го разбере, а и да искаше, не можеше да ѝ помогне. Можеше да срита това псе, но на следващия ъгъл щеше да ѝ се нахвърли друго, още по-злобно. Кучета усещаха, че тя е стара и че е на края на силите си. Възбуждаше се техният ловен инстинкт, който ги караше да нападат старите и немощните, а около силните да въртят опашка.

Гочо продължаваше пътя си към дома. В момента се движеше по

Hklmm lk
Gberj ja lklj
bkj kjn.
Ujfn klk km
kln kjgv uj.
B.

SEX SHOP

една улица, която се водеше за пешеходна. В София под пешеходна улица се разбираше нещо средно между паркинг и бит пазар. Доцентът пълзеше под коли и се промъкваше през дупките, които съпротивата беше пробила в пешеходните огради. Гочо не си спомняше в София някога да е имало пешеходна улица, но си спомняше времето, когато в България имаше други градове освен София и в тези други градове имаше истински пешеходни улици. Това бяха отдавна отминали времена преди Съветът да започне програмата за унищожението на българите.

На улицата Гочо видя един гаден вегетарианец, който лепеше листчета, на които беше напечатал: „Обичайте животните, не ги яжте!“. Гочо не обичаше вегетарианците, а този особено го дразнеше. Какво имаше срещу малките розови прасенца, защо ги мразеше толкова много, че желаше изстреблението на техния род? Разбира се, ако зададете този въпрос на тази гадина, то тя ще ви отговори, че не желае да унищожи всички прасенца, а мисли да остави две, които да показва на децата в зоопарка. Какво би казал той, ако Гочо предложи да се унищожат всички вегетарианци и да се оставят само двама, заключени в зоопарка?

Всъщност Гочо напразно се сърдеше на вегетарианеца, защото той беше идеалист, искрено вярващ, че прави нещо добро за животните. За съжаление точно идеалистите са истинските злодеи, от които трябва да се пазим. Съветът имаше програма, която трябва да убеди хората, че бъдещето на рода им е без значение, а единственото важно са парите и техният жалък животец. Вегетарианецът се опитваше да убеди хората, че прасето държи на жалкия си свински живот повече, отколкото на бъдещето на целия свински род. Дори и най-големият злодей и престъпник не би направил това, което правеше вегетарианецът, а той го правеше не защото е злодей, а защото е идеалист, което си е същото.

Според вегетарианеца за прасето е важно да умре от старост, като една грохнала свиня, вместо да загине под ножа като млад и силен шопар. Според този тъп идеалист за прасето е много важно дали след смъртта си ще бъде кремирано или ще бъде изядено от червеите. Въсъщност на прасето не му пука какво ще стане с тленното му тяло след края на жизнения му път и то няма нищо против да бъде изядено от червей като Гочо.

Междувременно над далечната китайска страна изгря Дългата месечина. Ако си мислите, че това за Дългата месечина е някаква метафора, използвана от автора, то сте сбъркали романа. Авторът на това писание не използва метафори, нещо повече, той дори не знае какво е това метафора. Както и да е, Дългата месечина си е просто Дългата месечина и се нарича така, защото през 2010 година около земята обикалят две месечини. Едната е добрата стара месечина, която си я има от милиони години, а втората се кипри на небосклона от 2009 година, когато беше изведена в орбита от една раздрънкана и разпадаща се от старост американска совалка.

Ще попитате как може совалката да изведе в орбита нещо, което тежи милиони тонове и е с размер хиляди километри. Всъщност размерът на Дългата месечина не беше чак толкова голям, но тя изглеждаше по-голяма от луната, защото беше много по-близо от нея. По същия начин луната изглежда по-голяма от слънцето, макар това всъщност да не е така.

Въпреки че Дългата месечина беше по-размер значително по-малка от луната, тя все пак си беше огромна. Това беше най-големия спътник, който човечеството някога е извеждало в околоземна орбита. Все пак Дългата месечина далеч не беше тежка, защото тежеше само някакви си 20 тона. За сравнение – руската международна космическа станция „Мир“ тежеше пет пъти повече. Американската международна космическа станция тежеше двадесет и пет пъти повече, а китайският космически геврек тежеше цели сто и двадесет пъти повече.

Ще попитате как може нещо толкова леко да е толкова огромно. Тайната се криеше в това, че Дългата месечина беше направена от свръхтънко фолио и представляваше нещо като космически мехур, пълен с вакуум. По-точно вътре имаше малко водород, но той беше толкова малко, че си беше почти вакуум. Тоест, Дългата месечина беше нищо, което не върши никаква работа, но което струва много пари и носи много пари. Ще се зачудите как може нещо, което не върши работа, да носи пари. Зависи от това какво разбирате под работа. Според марксистите работа е само това, което се прави със сърп и чук. Според монетаристите работа е

всяко нещо, което носи пари. Според други философи работа е това, което носи пари по честен начин, макар тези философи да не уточняват кой начин е честен и кой не е. Например, ако някой ви пребърка джобовете и ви свие портфейла, дали може да му зачетем това като работа? Ами ако ви измами и ви накара сам да му дадете паричките си? Както виждате не е ясно какво точно е работа и какво не е. Дългата месечина носеше пари чрез реклама, а това е вид измама, което не е работа, поне според марксистите.

Какво може да рекламира една луна? Може би някакъв романтичен сапунен сериал? Не, Дългата месечина беше с идиотска издължена форма, подобна на клечка за зъби, и това и рекламираше. Това беше реклама на „Teeth“ – световния концерт за производство на клечки за зъби.

Имаше много спорове дали да бъде разрешена рекламата в космоса. Някой хора казваха, че трябва, когато си в тропическата джунгла и си далеч от цивилизацията, да има нещо, което да ти напомня за великата сила на човечеството и да ти каже кои са най-здравословните клечки за зъби. Според други, девствената тропическа гора трябва да си остане девствена и да не бъде осквернявана с реклами, за да има поне едно място на този свят, където да може човек да забрави за човечеството и неговия технически прогрес. През 2009 година спорът се реши от само себе си, защото тропическата гора беше окончателно изсечена и превърната в клечки за зъби и вече нямаше никакъв аргумент против поставянето на първата небесна реклама.

Шест месеца по-късно Гочо скиташе по улиците на Обеля, или по-точно се промъкваше през цепнатините, които бяха останали вместо улици, след уплътняването на квартала, извършено от Безкрачко. Гочо пак беше бос, пак беше гладен и пак беше без пари, но това не беше същия Гочо, когото помните отпреди шест месеца. Новият Гочо беше нов човек, много по-различен и съвсем побъркан. В момента той си тананикаше Интернационала: „На крак, о парии презрени, на крак, о роби на труда!“ За съжаление Гочо си спомняше само този куплет и след като го изтананикаше, се налагаше да го почне от начало. Тоест, гочовата песен звучеше като развален грамофон, който прескача и повтаря едно и също. Това беше без значение. Важното е, че Гочо беше разбрал какво е роб на труда и се беше върнал към предишната си вяра в марксизма. Явно, че Маркс беше прав за това, че колелото на историята се върти, защото Гочо беше превъртял. Той премина през различни религии, но накрая се върна към вярата си от детските години.

На улицата, или по-точно в цепнатината между два блока, Гочо срещна своя дългогодишен приятел и съученик Тошо Порното. На Гочо не му се искаше да вижда точно този субект, защото в последно време Тошо беше откачил тотално. Лудостта му се изразяваше в това, че се беше записал в някаква странна секта, която проповядваше, че трябва непрекъснато и навсякъде да се върши добро. Точно в момента Тошо шепнеше: „Ако видиш депутат, не стой безучастен, направи добро, хвърли камък и убий гадината!“ Гочо не искаше да слуша подобни брътвежи. За всеки нормален човек беше пределно ясно, че правенето на добро е нещо рядко, а да се прави добро непрекъснато и навсякъде си е чиста утопия.

Гочо се направи, че не вижда стрия си приятел, макар че малко трудно се разминаха в цепнатината. Добре че глобализацията беше вталила силно и двамата приятели, иначе въобще нямаше да могат да се разминат, а камо ли да се праявят, че не се виждат.

Гочо продължи да крачи уверено и да пее Интернационала. Може би се чудите на какво се дължи промяната в мисленето на Гочо. Според Маркс битието определя съзнанието, тоест, колкото си победен, толкова си по-голям фен на марксизма. Наистина, имаше известна промяна в битието на Гочо и тя беше свързана с това, че

мургавите събратя му свиха джипа. Сигурно не вярвате някой да се е заинтересувал от купа ръждива тенекия, която Гочо наричаше кола. Макар бричката да нямаше никаква стойност като превозно средство, тя все-пак струваше нещо като старо желязо. Една вечер, когато Гочо паркира старата кранта близо до квартала на мнозинството, бричката беше оценена подобаващо като вторична суровина и се разтвори в небитието, така, както се разтваря кон, нападнат от ято пирани.

Тоест, сега Гочо беше лишен от собственост, а според марксистите човек, който няма какво да губи, е пролетарий. Според Маркс пролетариите са тези, които нямат какво да губят, освен оковите си. Е, Гочо нямаше окови, но и да имаше, циганите щяха да го освободят от тази тежест, така, както го освободиха от джипа му.

В София не беше все едно дали имаш или нямаш кола. Разликата беше по-голяма от това да си рицар на кон или пехотинец, въоръжен с брадва. Без кола Гочо не можеше да се отдалечи от дома си. Проблемът не беше в разстоянията, които в Обеля не бяха големи, а в това, че Кико се беше гътнал от старост, а Коко беше вече твърде стар, за да извършва самостоятелни диверсионни акции. Тоест, съпротивата беше ликвидирана и вече нямаше кой да пробива дупки в оградите, построени от Безкрачко. Затова Гочо можеше да се придвижи само от къщи до близката пешеходна ограда, която сега беше непреодолимо препятствие за него.

Можеше да се движи и по пътното платно, но там се налагаше да пълзи под движещите се коли, което беше сравнително опасно, въпреки че колите в София се движеха със скоростта на костенурка нинджа.

Поради новия си социален статус Гочо спря да ходи до Университета и съответно да чете лекциите си. Това не беше забелязано нито от студентите, нито от ръководството на Университета. Там продължаваха да издават дипломи, на които пишеше, че студентите са слушали курс по Необикновени Диференциални Уравнения и успешно са взели изпита си при доцент Гочо Гочев.

Ще се запитате от какво живее старият доцент, след като вече не стъпва в Университета. Ами от същото, от социалните си помощи на безработен. В крайна сметка социалните не знаеха дали Гочо ходи в Университета или не, а и не се интересуваха от това, защото преподаването в университет не се смяташе за работа и за тях сега Гочо си беше толкова безработен, колкото и преди.

Ще кажете, че Гочо не е истински пролетарий, защото има собствено жилище. Така е, Гочо беше един от малкото баровци със собствен апартамент, но банките му го взеха заради неплатени сметки за вода. Интересно каква вода, при положение че Гочо почти никога не се къпеше. Въпреки това банките са си банки и сметките – сметки, затова апартаментът на Гочо вече не беше негов. Все пак Гочо все още не беше изгонен от жилището си, защото банкерите си мислеха, че ще могат заради неплатен наем да му секвестрират останалото имущество. Клетите банкери, те не знаеха, че Гочо няма никакво друго имущество.

Сега ти, читателю, ще започнеш да съжаляваш Гочо, защото ти вероятно си монетарист и за теб щастието се състои в притежаването на повечко монети и затова си мислиш, че Гочо, който няма нито една, е достоен за съжаление. Не си прав! Колкото и изтъркано да звучи, щастието не е в парите и Гочо не е нещастен, въпреки тоталната липса на финикийски знаци. Точно в момента Гочо не мисли за яхта, нито за казино в Лас Вегас, нито дори за това как да се наяде, а за това как да се размножи.

Ще се зачудите как човек на такава възраст и с такъв нисък социален статус мисли за размножение. Истината е, че точно такива мислят за това. Хората с висок социален статус мислят как статусът им да стане още по-висок и нямат време да правят деца.

Гочо не само мислеше за размножаване, но дори беше набелязал една мадама във фертилна възраст, която изглеждаше доста съблазнително. Мацето си имаше всичко, маслинено черна коса, цици, задник и дори крака. Единствената забележка беше, че задникът ѝ е една идея по-голям, отколкото трябва, но за Гочо това нямаше значение, защото той беше влюбен, а, както всички знаят, любовта е сляпа.

Гочо не само беше си набелязал мадама, но освен това беше си

съставил план как да се запознае с нея. През 2010 запознанството беше най-трудната част от размножителния процес. Съветът беше осъзнал, че контактите между хората водят не само до нежелателно размножаване, но освен това създават малки мафиотски организации от типа на семейства, профсъюзи и дори партии. Тук не става дума за семействата, профсъюзите и партиите, които членуват в Съвета, а за тези, които са отвън или които тепърва се създават. Всяка мафия действа на принципа: „Тези, които са вътре, са наште и те са добри, а тези, които са отвън, са лошите, които трябва да прецакаме“. Съветът беше нещо като семейството на семействата или мафията на мафиите и поддържаше и закриляше тези които вече са вътре, но гледаше да прецака тези, които са отвън. Всеки приятелски кръг е потенциална мафия и оттам потенциална заплаха за Съвета. Ако кръгът стане твърде силен, се налага Съветът да го включи в редиците си, тоест да дели властта си с него. Това не е добре, защото, колкото повече са мъдреците, толкова по-празни са им паничките. Малките приятелски кръгове също бяха проблем за Съвета, защото защитаваха собствените си интереси и се явяваха естествена опозиция на Съвета. Дори семействата, състоящи се само от мъж и жена, са опасност, но не трябва да забравяме, че фамилията имат неприятното свойство да се разрастват. Появяват се деца, после внуци, лели и чичовци, братовчеди, въобще невъобразима пасмина, която използва методите на шуробаджанашината, за да се противопостави на Съвета.

Както казахме, Съветът беше осъзнал опасността, която създават контактите между хората, и беше създал Закона за защита на личните данни. Този закон забраняваше съхраняването на имена на хора, телефонни номера, адреси и всякаква друга информация, която би могла да доведе до контакт и евентуално до размножаване. Сам по себе си този закон не би се справил с проблема, защото винаги ще има достатъчно много хора, които са готови да го нарушат и да издадат нелегален телефонен указател. Много по-важна от закона беше съпътстващата го пропагандна кампания, която обясняваше за тава как ние трябва да крием личните си данни и колко страшно би било ако тази информация попадне в ръцете на непознат. За да бъде по-ефективна пропагандата и за да се създаде нужната психоза, от време на време телевизията показваше как някакъв наивен човечец е споделил личните си данни с непознатата блондинка и в резултат на

това тя, вместо да му звъне по телефона, е отишла при нотариус и е преписала на свое име цялото му имущество. Разбира се, в тези случаи нотариусът и държавата не носеха никаква отговорност, а вината беше изцяло на глупака, който е имал наивността да сподели с непознат как се казва и къде живее.

Много се отклонихме от свалката на Гочо, а именно за това идеше реч. Той, въпреки простоватия си вид, не беше глупав и имаше идея как да обиколи Закона за защита на личните данни и как да се запознае с брюнетката с едричкия задник. Гочо дори беше разработил техническо средство, което да му помогне за осъществяването на първия контакт. Както при риболова, така и при свалките, техническите средства могат да помогнат значително. Разликата е в това, че риболовът е законен и всеки може да си купи въдица, но техническите средства за свалки са строго забранени. Разработката и притежаването на подобно средство се наказваше с разстрел на място, но Гочо знаеше, че размножаването е свързано с живота и със смъртта и не се боеше да рискува своя живот в името на живота на децата си.

Както казахме, на Гочо не му пукаше особено от законодателството и затова носеше в джоба си разработения лично от него уред за подслушване на GSM-и. Устройството не беше просто, защото сигналът беше цифров, при това кодиран, но, както казахме, Гочо не беше вчерашен и беше учил за числата и за радиовълните още по времето на социализма, когато такива неща все още се учеха. През 2010 преподаването на тези неща беше забранено, защото се смяташе, че само Съветът има право да подслушва телефоните на хората. Мъдреците можеха да проверят какво и с кого сте говорили в три часа и петнадесет минути преди десет години. Дори знаеха къде сте ходили и с кого сте се срещали през последните десет години, защото вашият GSM през всичкото това време е работил като закачен на шията ви радиофар, който непрекъснато предава местоположението ви. Всичките тези данни са записани и са на разположение на мъдреците, но те не ги използват за размножаване, а за да ви контролират и да попречат на вашето размножаване.

В момента Гочо не се интересуваше от всичко това. В момента той подслушваше телефона на апетитната брюнетка и се опитваше да събере достатъчно информация, за да успее да я

впечатли. Мацето вървеше на трийсет-четиридесет метра пред Гочо, като се провираше между улични сергии, на които се продаваше всичко, но най-вече чорапи, сутиени, гащи и други части от дамското бельо. Докато оглеждаше сергиите, тя си бърбеше по телефона. Тъкмо ѝ звънна приятелка, която ѝ събщи безценна информация:

– Мила, да знаеш какви страхотни прашки си купих, черни, с розов ластик и дантела на триъгълника!

Гочо изслуша десетина разговора от тоя род, но от тях не можа да получи никаква ценна информация, освен за това какво бельо се продава по софийските сергии. Все пак, той не беше останал напълно с празни ръце, защото беше научил името на своята изгора и сега имаше сламка, за която да се хване.

Гочо доближи обекта на своите желания и се опита да я заговори:

– Здравейте, с Вас се познаваме. Вие се казвате Мила.

– К'во? – попита брюнетката. На улицата беше доста шумно и тя не беше чула добре любовния зов на Гочо.

– Здравейте, казах, с Вас се познаваме. Вие се казвате Мила – повтори Гочо чиято уста беше пресъхнала, а краката му трепераха.

– Така ли? А ти откъде знаеш? – отговори мадамата без да показва особени признаци на въодушевление.

– Аз съм малко телепат. Казвам се Гочо. Викат ми Пророкът Гочо – обясни Гочо, чието сърце работеше със скоростта на шевна машина.

– Така ли? Аз съм Ани и съм певица. Сега много бързам, но може да ми звънеш някой път.

Гочо не беше познал с името на Ани, но знаеше вече телефона ѝ, което би я впечатлило, ако въобще имаше нещо, което би могло да впечатли Ани.

Вечерта Гочо и Петьо пиеха в бара. Тошо го нямаше, защото неговата секта не му позволяваше да си губи времето по баровете, защото вместо това той трябваше да прави добро. Нищо чудно да го бяха и прибрали. Съветът не обичаше особено такива, дето правят добро, но това не беше въпрос, от който Гочо се вълнуваше в момента. Той, както обикновено, пиеше на аванта и разправяше на Петьо колко е влюбен в Ани и как не може да живее без нея.

– На колко е години? – попита Петьо, за когото романтиката беше неразбираема абстракция.

Гочо му обясни, че няма никакво значение на колко години е любимата му, важното е, че той е луд по нея и че не може да живее без да я вижда.

– Все пак на колко години е? – настоя на баналния си въпрос Петьо.

Гочо още веднъж обясни, че за нея би преминал през планини и би преплувал океани и че възрастта няма никакво значение.

– Добре де, кажи плюс минус пет? – продължи да упорства Петьо.

– Добре – отстъпи Гочо. – Плюс минус пет е на 24.

– Хъм, на 19, добре. Вдигнал си малко летвата, много добре.

Мнозина смятаха Гочо за педофил, защото той си падаше по жени във фертилна възраст, но не беше негова вината за това, че фертилната възраст е някъде от петнадесет до петдесет години. За циганите беше нормално да се женят на петнадесет години, но когато Гочо се загледаше по някоя 18-годишна мацка, веднага го обявяваха за педофил и то не защото за нея е рано да прави секс, а защото той е с някакви си 30 години по-стар от нея. Никой не можеше да разбере Гочо, който винаги си е падал по 18-годишни мадами, и сега, когато е на 48, и на времето, когато беше на 15 години, винаги за Гочо 18-годишните мацки са били най-прекрасното творение на природата.

Гочо се разнежи от това, че Петьо не го съди прибързано и му

показа снимка на Ани, която беше заснел тайно, докато тя разглеждаше сергиите.

Петьо погледна критично и каза:

– Голям ѝ е задникът.

Гочо, за когото това нямаше никакво значение, се съгласи, че задникът ѝ е една идея по-голям, отколкото трябва.

– Една идея ли? – възмути се Петьо. – Такава идея и Айнщайн не е имал.

Гочо пиеше на аванта, но това не беше достатъчно, за да остане да слуша как обиждат любимата му. Той гаврътна последната глътка от бирата си и гордо напусна бара.

През това време Гочо се провираше към дома си. Сега той си мислеше какво да прави с лучената супа, която беше приготвил. Беше хубаво да я сподели с някого. Ех, ако Ани беше се съгласила да се омъжи за него сега можеха да са заедно и да сърбат лучена супа.

Гочо се опита да пропъди тъжните мисли за поредната отрязала го жена и си помисли, че на света трябва да има поне един човек, който да е по-нешастен от него. В този момент Гочо видя бай Георги, който седеше пред блока и се правеше на незабележим.

– Здравей, бай Георги – поздравя го Гочо.

Старецът се смути, отдавна никой не го беше поздравявал. Преди години бай Георги беше бригадир на отряд мускулисти мъжаги. Тогава работата му беше проста, но отговорна. Той стоеше в бар „Избата“, пиеше марково уиски и чакаше да му се обадят по телефона. Когато получеше някаква инструкция, я предаваше на момчетата и продължаваше да си пие уискито.

В онези щастливи години всички поздравяваха бай Георги. Идваха с мазни физиономии и казваха: „Здравей, бай Георги, как е днес настроението?“ Всички го обичаха и всички му се подмазваха. Единствен Гочо се правеше, че не го забелязва. Бай Георги можеше да се погрижи да превъзпита доцента и да го накара да му целува задника, но старецът не беше лош и уважаваше смелостта на Гочо, а по онова време, за да не поздравяваш бай Георги си трябваше смелост.

Минаха години, животът се промени. Приватизираха полицията и сега, когато трябва да се набие нечие канче, изпращат полицаи. Момчетата на бай Георги останаха без работа и той смени новия костюм със стари дрипи. Сега, вместо да се кипри в бар „Избата“ и да пие уиски, седеше пред бара и пиеше антифриз. Разликата между уискито и антифриза не е толкова голяма, колко си мислите. Не е това, което тежеше на бай Георги. Най-тъжното беше, че той загуби социалния си статус. Никой вече не го поздравяваше, хората минаваха покрай него, като се правеха, че не го виждат.

Това беше една огромна несправедливост, защото бай Георги

наистина беше много добър човек, никому не е казал лоша дума, на никого не е отказал да помогне. Колко пъти са идвали при него да го молят: „Бай Георги, помогни. Съседът ми дължи пари. Моля те, прати момчетата да го поотупат малко.“ Бай Георги не отказваше, а помагаше, а сега същите тези хора се правеха, че не го познават, само защото е сменил уискито с антифриз.

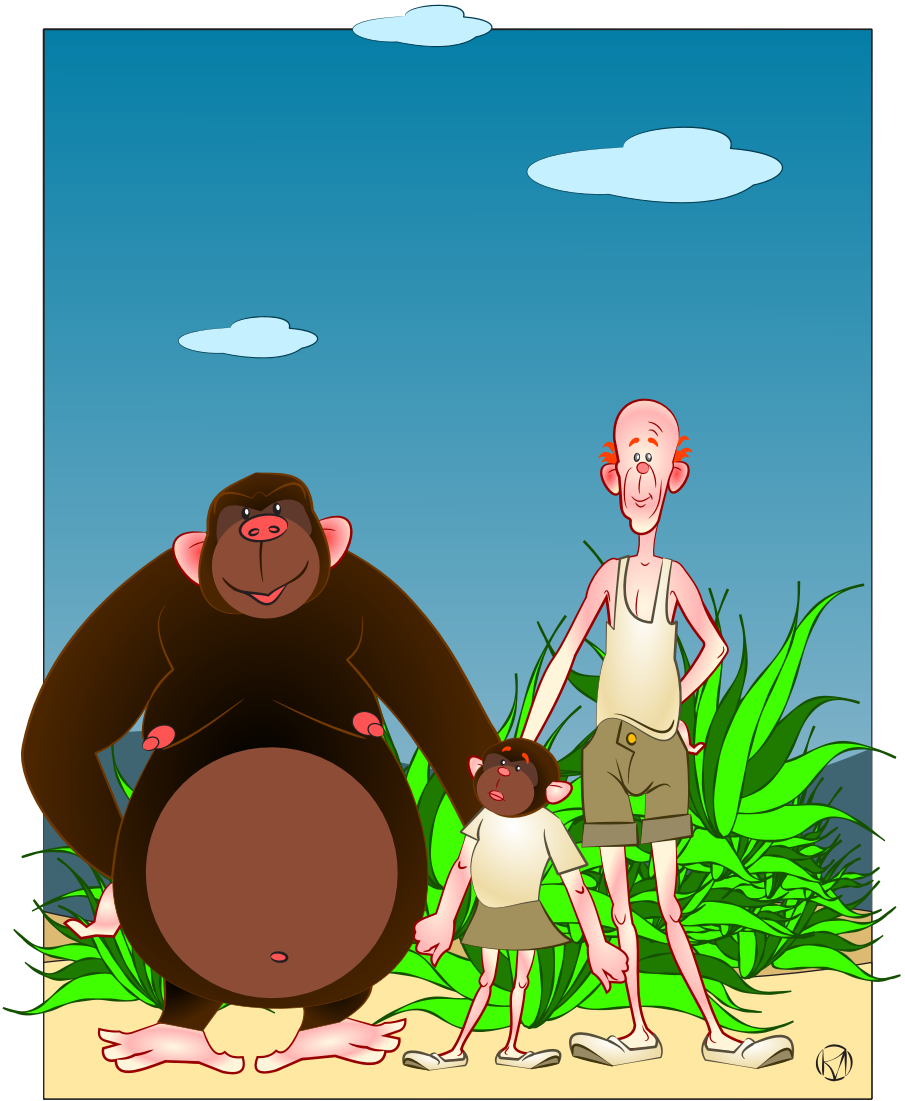
– Здравейте – промълви старецът смутено и пак извърна поглед.
– Бай Георги, мога ли да те помоля за нещо? – попита Гочо.

Старецът погледна с почуда. Никой вече не търсеше помощта му. Дали пък отнесеният доцент още да не е разбрал, че той вече не е бригадир на група биячи и че вече на никого с нищо не може да помогне.

– Стотвил съм цяла тенджера лучена супа и не мога сам да я изям. Ще ми помогнеш ли, грехота е да се хвърля.

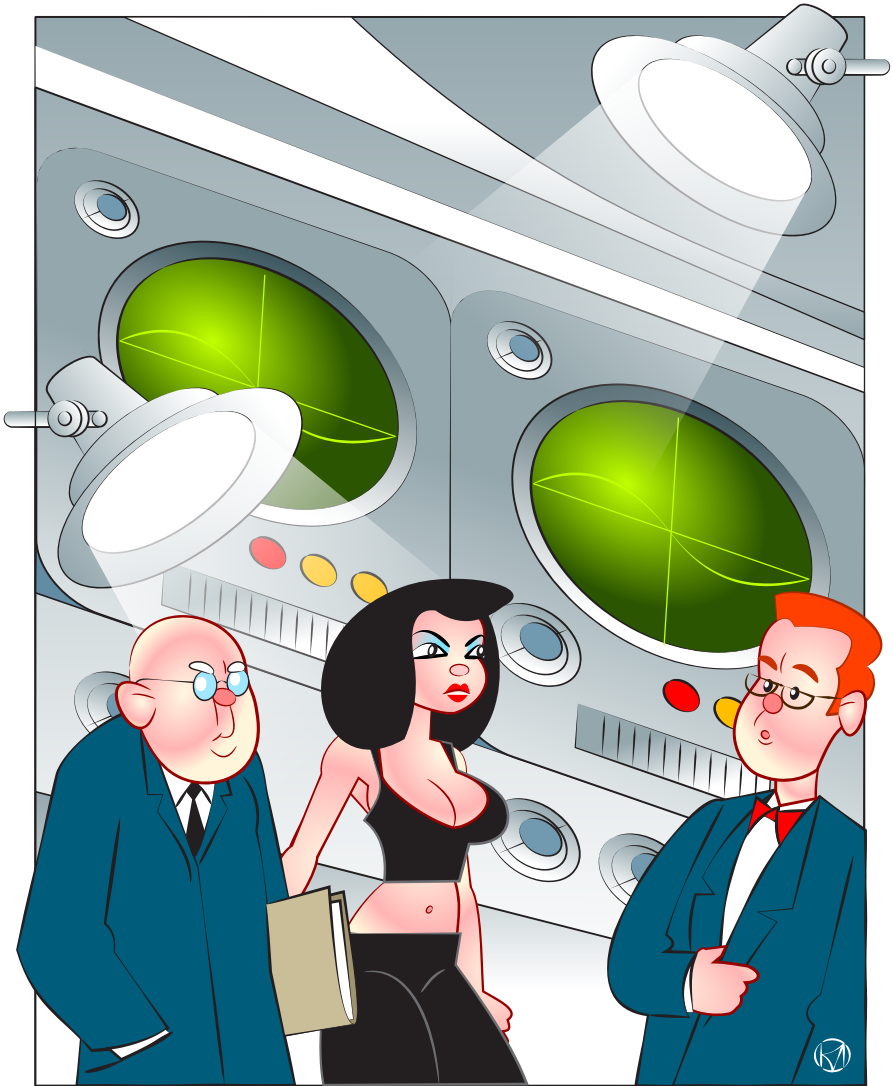
И други даваха милостиня на стареца, но го правеха така, че да го унижат. Хората имаха нужда да избиват комплекси и го правеха върху бедния беззащитен старец. Само Гочо се опита да пожали достойнството му. Бай Георги така се трогна, че не можа да каже нищо само кимна и последва Гочо по стълбите към боксониерата му.

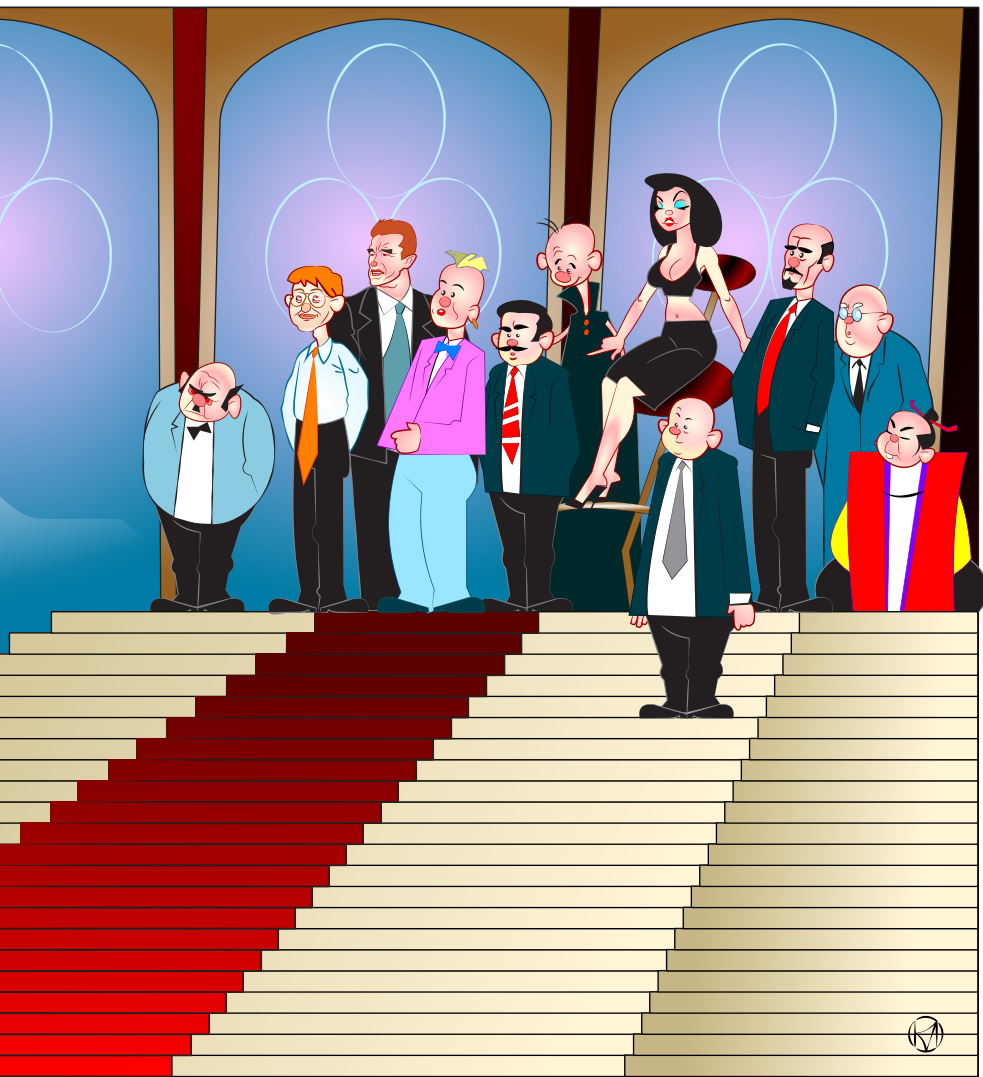

Послеслов

Здравей, Читателю,

Щеше ми се да кажа „Здравейте, читатели“, но ме е страх да не се изхвърлям излишно. Ще има ли тази книга читатели или поне един читател? Не знам, днес всички пишат и никой не чете. Навремето можехме да разчитаме поне на цензурата. Това бяха едни мили чиновници, които внимателно изчитат всичко преди да го забранят. Ще кажете, че днес няма цензура. Има, и още как, но цензурите станаха мързеливи и вече нищо не четат. Проверяват само за основните ключови думи и готово – забраняват ви писанието без дори да са го погледнали.

Ето първата ключова дума, заради която тази книга ще изгърми. Думата е „Размножаване“. Много мръсна дума. Не е секс, не е порно, а просто размножаване. Тоест, реших да напиша книга за размножаването. Знам, че е забранено, но днес трябва да избираш между това да си скучен или да си забранен. И в двата случая никой няма да те чете, та затова избрах да съм забранен.

Защо ще пиша за размножаването? В България, за да те слушат и да ти вярват, трябва да си абсолютно некомпетентен, а по въпросите на размножаването аз съм повече от лаик. Тоест, и понятие си нямам какво е това, как става и защото става. Надявам се тази моя тотална некомпетентност да е предпоставка за бестселър.

Почти всяка книга излиза с претенцията, че ще промени живота ви. Ще ми се да ви кажа: „Ето една книга, която ще ви остави да си живеете живота такъв, какъвто си е, без да го обърква!“ За съжаление тук ще съм банален. И аз като другите ще се опитам да променя нещо във вас и в света около вас.

Що така? Защо животът ни се нуждае от промяна? Ами щото е много кофти. Обществото, в което живеем, е основано на три основни принципа. Това са лъжата, просията и кражбата. Хубаво би било да се откажем от тези три фундаментални признака на съвременното или поне да ги ограничим. Това звучи като утопия, но

всъщност е доста лесно постижимо. Трябва само да променим критерия, по който оценяваме хората. Мерилото за успеха, вместо пари, трябва да стане деца.

Сега вие смятате за най-успял билионера Били, защото той има най-много пари. Ако променим критерия, то на върха на обществената пирамида ще застане циганинът Зюмбюл, който има осемнайсет деца.

Затворете очи и си представете идеалното общество. Там всеки има право на едно дете, но ако искаш две – трябва да плащаш данъци, за три трябва да плащаш големи данъци, а за повече трябва да си супер баровец. Ще има ли в това общество кражба и просия? Не, защо да крадеш, щом парите не са достатъчни, за да ти осигурят повече деца. Ще има ли измами? Да, ще има хора, които ще се опитват да платят повече данъци, отколкото им позволяват доходите, и по този начин, чрез измама, да получат право на още едно дете. Ще има и такива, които се опитват да родят тайно, избягвайки стриктния контрол на раждаемостта. Всъщност, в Китай вече има доста подобни измами и хората лежат в затвора заради второ дете, а не заради кражба.

Ще има ли контрол на раждаемостта в България? Да, това ще ни се случи много скоро. В момента имате уникалния шанс да раждате на корем. Много скоро ще плачете за второ дете, но няма да ви позволяват да си го родите. Тогава може би ще се сетите, че сте прочели навремето една книжка, която ви е откревала тайните на размножаването и ще се вайкате защо не сте ми повярвали.

Познавам много хора, които са израснали при социализма и са изградили живота си на базата на убедеността, че щом са се родили при социализъм, то при социализъм и ще умрат. Един от тях ми каза: „Мене, Мите, демокрацията ме свари неподготвен!“ Този човек беше избрал професия, която беше престижна тогава, но не е достатъчно престижна сега. Неговата грешка е, че не е очаквал промяна. Не правете и вие същата грешка. Сега живеете в монетаризма и си мислите, че при монетаризъм и ще умрете. Не искам да ви плаша, но ви чакат още много промени и трансформации. Животът ви през следващите години ще се промени толкова, че преходът от социализъм към монетаризъм

ще ви се стори като детска игра.

През последните шейсет години сме в застой. Тоест, от края на Втората световна война почти нищо ново не е открито. Този застой скоро ще свърши и ще се появят две нови радикални открития. Това са термоядреният синтез и изкуственият интелект. Първото ще направи енергията безплатна, а второто ще обезсмисли труда. Сега живеем в монетаристичното общество, чиято основа са парите, тоест трудът. Когато трудът стане безплатен, ще трябва да намерим друг фундамент, върху който да изградим живота си. Тогава децата ще станат новото мерило на успеха.

Да знаеш бъдещето е полезно, но не е достатъчно. Ние искаме да живеем добре и то тук и сега, а не някъде и някога, което може и никога да не стане. Каква е тайната на щастието и на успеха? Ще ви я кажа с риск да ме сметнете за откачалка.

Тайната е в религията! Нужна ви е религия! Каквато и да е религия, но препоръчвам да изберете някоя изпитана, която е изкарала поне хиляда години. Атеизмът също е религия, но, за да ви е полезен, трябва да имате строга система от вярвания, която да казва какво може да прави един атеист и какво му е забранено. Трябва да поддържате връзка с другите атеисти и да оформите с тяхна помощ един приятелски кръг. Разбира се, целта на всеки приятелски кръг е да помогне на своите хора за сметка на останалите.

Защо ти е нужна религия? Животът има много тайни, които е трудно сам да откриеш. За да разбереш живота и да си изградиш своя собствена философия, ще трябва да си адски умен. Не всеки може да се похвали с нужния капацитет, за да разбере живота. Дори да си толкова умен, ще откриеш тайните на живота твърде късно. Когато осъзнаеш какво е правилно и какво не е, вече ще си твърде стар, за да използваш тези познания. Не е ли по-разумно да вземем всичките тези правила наготово и просто да ги спазваме?

Като малък се чудех защо покривите са наклонени, след като е по-удобно да са плоски. Оказа се, че е имало защо. Ако строите къща, не е ли по-добре да вземете наготово правилата, които вече са измислени, вместо да преоткривате топлата вода?

Когато имате едно правило, можете да се запитате „Защо?“, но може просто да приемете, че така трябва и толкоз. Религията е тази, която ще ви даде тези готови правила, а вие ще трябва просто да ги спазвате.

Като казах религия, ще ви предложи една съвсем нова и още неизпробвана. В момента тази религия има само едни поклонник и това съм аз. След около хиляда години ще разберем дали тази религия си я бива или е била мъртво родена.

Нашите поклонници ще наричаме размножители, защото в основата на тази религия ще стои размножаването. Основната идея ще бъде, че децата са по-важни от парите. Всеки, който приеме този постулат е добре дошъл в нашата църква.

Ще ви направя кратък входен тест. Какво предпочитате? Да живеете беден в сламена колиба, заобиколен от куп сополиви деца, или да сте богат, известен, да живеете в замък и да чукате най-красивите курви, но никога, от никоя да нямате деца.

Е, с тези, които издържаха теста, продължаваме. На другите препоръчвам да опитат с някоя по-лесна религия :-)

Какви са основните принципи на новата вяра? Кое стои в основата на размножаването? Може би сексът? Има връзка между секса и размножаването, но кой в днешно време се размножава чрез секс? Всички го правят инвитро. Много по-важна от секса е любовта. Все пак, можете да се размножите без секс и дори и без любов, но има едно нещо, без което не можете. Това е храната!

В основата на нашата вяра ще стои храната и то не всяка храна, а полезната и здравословната.

Ето първото правило в тази насока:

Забраняваме човекоядството!

Ще попитате защо! Тези, които попитаха „защо“, отпадат, не стават за размножители. Истинският вярващ вярва безрезервно, а не пита защо. По принцип няма да обясняваме постулатите на религията си, но за този първи постулат ще направим малко изключение.

Защо яденето на хора не е здравословно и въобще не е редно? Хората се разболяват от човешки болести, а основният източник на човешки болести са хората. Тоест, ако ядете човек е много вероятно да пипнете някоя болест, отколкото ако изядете някое друго животно. Неслучайно и животните не ядат себеподобни. Тук-таме има по някое изключение, но в основни линии канибализмът не се практикува в природата.

Мюсюлманите отиват още по-далече и забраняват дори и свинското. Действително, прасето е генетично много близко до човека и затова вероятността да се пипне човешка болест от прасе е доста голяма. Особено ако ветеринарният контрол е слаб, а той от година на година става все по-слаб. Все пак ние няма да забраняваме свинското, защото нашата религия е по-ларж.

Ще забраним нещо друго. Веднъж гледах по телевизията репортаж за една свинеферма, в която се отглеждат прасета, генно модифицирани с човешки гени. Казаха, че месото им било особено вкусно. Естествено, то прасето затова е вкусно, защото е близко до човека. Канибалите казват, че човешкото било още по-вкусно и съм склонен да им вярвам. Тези прасета ме гледаха от екрана с едни големи сини очи, в които имаше нещо човешко. Затова препоръчвам тези прасета да не ги ядете. В противен случай ще считам, че сте пренебрегнали забраната на канибализма.

Освен човешкото, ще забраним и месоядните животни. Тоест, не можете да ядете котки, кучета, лъвове и други подобни. Трябва да се внимава, защото има някои месоядни животни, които изглеждат като тревопасни. Пример за такова е крава, която е хранена с костно брашно.

Ще забраним и яденето на дивеч. Ако искате да изядете нещо,

трябва да си го отгледате. Забраняваме и носенето на кожи от дивеч. Ако искате палто от норки, то може, но норките трябва да се отгледани във ферма. Ама в тези ферми се отнасяли лошо към норките. Това е лъжа, ако се отнасяха лошо, кожата им щеше да е проскубана. Щом кожата е ОК, значи и норките са били ОК.

Сигурно си мислите, че вече сме забранили прекалено много работи. Нищо подобно, забраните едва сега започват. Ще забраним всички оцветители и подсладители. Нашата религия забранява лъжата, а оцветителите и подсладителите са вид лъжа. Какво ви пречи да пиете безцветна течност? Когато един натурален сок е оцветен в ярък цвят, невиждан в живата природа, то можете да сте сигурни, че сокът не е натурален. Подсладителите ви лъжат, че ядете захар. Монетаристите непрекъснато ви наливат в главата, че захарта е вредна. Не е вредна, а е скъпа. На тях им е много по-евтино да ви пробутват подсладители. При това ви лъжат, че го правят за ваше добро.

Да обобщим какво научихме дотук. Нашата религия ни задължава да се храним обилно и здравословно. Другите ще ни наричат чревоугодници, но на нас няма да ни пука. Монетаристите имат една поговорка: „Корем прозорец няма“. Тоест, дай си всичките пари за дрехи и финтифлюшки, а какво ядеш няма значение. Това не е така. Коремът има прозорец. Когато се храниш добре, ти изглеждаш добре. Освен това добрата храна е основа на здравето, а за да се размножаваш, трябва да си здрав.

Трябва да знаете, че монетаристите няма да ни обичат особено, защото любовта към монетите не е съвместима с вярата в размножаването. Ние няма да жалим чувствата на монетаристите и освен човекоядството ще забраним още платената любов и кръвопреливането. Това ще накара монетаристите да подскочат като ужилени, защото става дума за пари, и то за много пари. Основен бизнес в монетаристичното общество е търговията с хора. Тук се продава човек, там част от човек. Тук се продава бъбрек, там бяла робиня. Търговията с човешка плът и кръв е много важна за монетаристите и затова воят против тази забрана ще е невероятен.

Защо забраняваме кръвопреливането? За нас то е вид

човекоядство. Вероятността да пипнеш нещо е много по-голяма при кръвопреливане, отколкото ако изядеш един добре опечен християнски мисионер. Все пак, човекоядството е по-лошо от кръвопреливането, защото то създава не само здравни, но и морални проблеми. Ще ви обясня. Ако гледаш една мацка и преглъщаш жадно, то тя може да си помисли, че искаш да я чукаш. Това може да я изплаши, а може и да не я изплаши. Обаче, ако тя си помисли, че искаш да я изядеш, това определено би я уплашило!

Забрани, забрани, забрани! Кой ще ги спазва? Все пак ще кажем, че в нашата религия всички забрани са препоръчителни, а не задължителни. Ако въпросът е на живот и смърт, ви разрешаваме да пренебрегнете тези три постулата. Например, ако изпаднем в ситуация, когато няма нищо друго за ядене освен човешко, то какво да се прави, ще нарушим тази забрана. Все пак животът е много важен за размножаването и ние трябва да се опитаме да спасим кожата си. Ако въпросът е на живот и смърт, то разрешени са и кръвопреливането и сексът срещу заплащане.

Да направиш нова религия не е като да строиш къща на гола поляна. Хората вече са измислили много религии. Има много добри примери, от които може да се заимства и да се откраднат идеи. Да започнем с десетте божии заповеди на християнството. Не лъжи и не кради – това ще го вземем директно без да се замисляме. Не убивай – това ще го пропуснем. Размножаването е свързано с живота и смъртта, а смъртта – с убиването. Християните забраняват убиването, но това е малко лицемерно. Те са изгорили толкова много хора на клада, че в сравнение с тях Хитлер и Сталин изглеждат като петокласници. Ще разрешим убиването, но в някакви разумни граници. Може да убиваш, за да се наядеш, за да се защитиш и за да си отмъстиш. Тоест, можете да убиее някого, когото искате да го изядете или ако той иска да ви изяде или ако е изял някой ваш близък. Дори да ви се наложи да убиее, трябва да го направите с нужното уважение. Ако някой е изнасилвил и заклал дъщеря ви, то вие можете да го убиее, но не със злоба. Трябва да приемете, че това е един болен човек и че вие отнемате живота му с лечебна цел.

Поучете се от кодекса на честта на древните воини. Те са имали

право да убиват, но са били длъжни да засвидетелстват уважението си към своя противник. Близките на вашия враг могат да ви простят, ако сте го победили честно и достойно, но никога няма да забравят, ако сте го унижили и сте се изгаврили с него.

Висоцки пееше: „Я не люблю кокда стреляют в спину, я даже против истрелов в упору.“ Ще се присъединим към това правило, но ще го кажем по-директно и не чак толкова поетично. Не може да си гнида, не може да убиваш без да рискуваш собствената си кожа. Когато срещаш врага си в двубой, си длъжен да му дадеш шанс, длъжен си да си смел.

Как трябва да постъпваме със страхливците? Като с гниди.

Идва ред на следващото задължение на размножителя. То е много по-важно от всичко, казано досега. Бих казал, че това е основният постулат в религията на размножителите! Запомнете: Длъжни сте да гласувате!

Трябва да гласувате винаги, на местни, държавни и европейски избори. На редовни избори и на балотаж. Винаги, когато имате право да гласувате, ще трябва да гласувате! Това е ваше религиозно задължение и ако го нарушите, ще извършите най-страшния грях според каноните на размножаването.

Ще кажете: „Как да гласувам, как да дам гласа си за тези отрепки? Не искам с моя глас да легитимирам хора, които не заслужават грам уважение. Защо да гласувам, всичко е предварително нагласено. От моя глас не зависи нищо. Дори и моят глас да обърка нечии сметки, то Мъдреците ще пипнат резултата и пак ще стане това, което те са решили.“

Така е, читателю, Мъдреците те водят за носа и вече са ти внушили, че ти не трябва да гласуваш. Дори и да гласуваш, то те пак ще те излъжат и ще те накарат да гласуваш за техния човек. Всъщност, за когото и да гласуваш, ти задължително ще подкрепиш някой техен човек. Все пак, някои техни хора са потехни, а други по-малко. Ти трябва да гласуваш, за да им объркаш сметките. За кого да гласуваш? Ами за най-малкото зло. Виж какво ти се предлага и избери това, което най-лесно можеш да

прегълтнеш.

Избягвай да гласуваш за сиви и скучни хора. Те ще си останат послушни маши в ръцете на Мъдреците. По-добре е да подкрепиш някой колоритен и дори леко ненормален. Само такъв може да се противопостави на Съвета.

Мъдреците непрекъснато ти втъпняват, че ти носиш отговорност за човека, когото си избрал. Това не е така. Може някои да обещае да направи живота ти „по-хубав от песен“, а да го направи „от хляба по-чер“. Тогава ти не носиш отговорност за това, че са те излъгали. Вината е на тези, които са те излъгали! Няма да се срамуваш от избора си. Ще кажеш: „Аз гласувах за този мошеник и затова аз ще съм първия, който ще хвърли камък срещу него!“

Винаги гласувай за най-добрия вариант. Обикновено най-добрият няма никакъв шанс да спечели и Мъдреците ти казват: „Сакън, недей да гласуваш за него, че ще си загубиш гласа!“ Много са хитри, веднъж ти казват да не гласуваш, защото политиката е мръсна работа и ти не трябва да се цапаш. Втори път ти казват, че ако не гласуваш, за този, който ще спечели, то ти ще си загубиш гласа! Размножителят не се бои за своя глас! На нас не ни пука дали ще подкрепим печелившите или губещите. Може ти да си единственият, дал гласа си за този кандидат, важното е, че си гласувал за правилния кандидат. Тоест, при избори не се правят сметки, а се гласува праволинейно.

Запомнете, никакви сметки! Може победата на вашия кандидат да е сто процента сигурна или обратното, да няма никакъв шанс и тогава и да гласувате и да не гласувате е все тая. Няма значение. Ние не правим такива тънки сметки. Нашата религия ни казва, че трябва да гласуваме и ние гласуваме. Ще ни нарекат бетонни глави, но ние имаме достатъчно самочувствие, за да приемем подобни обиди с насмешка.

Не знаеш за кого да гласуваш. Ами попитай! Посъветвай се с приятели и други размножители, те ще ти помогнат. Нашата религия не ни разрешава да имаме тайни. Затова сподели с всички за кого ще гласуваш. Така ще им помогнеш и на тях да изберат. Поинтересувай се как ще гласуват по-умните от теб и им се довери. Мъдреците обясняват, че гласуването е нещо дълбоко

интимно и че всеки трябва да го пази в тайна. Това е лъжа! Много по-лесно им е да ни манипулират, като ни лъжат един по един. Много по-трудно ще им е да ни излъжат, когато мислим с много глави.

Как да променим света? На всеки му се иска да клати лодката, но как да я разклатите, така че да се обърне? Рота войници може да разруши мост. Достатъчно е да маршируват в крачка. Стъпките на един войник не мога да помръднат моста. Когато по моста минава тълпа, то стъпките на всеки предизвикват микроскопично разклащане, но стъпките не са в синхрон и разклащанията се неутрализират. Когато по моста марширува рота, тогава леките тласъци се наслагват и мостът пада. Затова е важно да гласувате в синхрон. Обменете информация, обсъдете предварително, ако трябва направете предварителни избори, но гласувайте като рота, а не като тълпа!

Много важно за нас ще бъде изборите да бъдат честни. Синхронното гласуване е вид измама, но това е разрешена измама (или поне няма как да ни я забранят). Ако си затворим очите и оставим мъдреците да лъжат наволя, то това ще обезсмисли и синхронното и несинхронното гласуване.

В казармата веднъж бях дежурен и трябваше да разпределя киселото мляко. Винаги млякото не стигаше и винаги оставаха хора без мляко. Аз въведох желязна дисциплина и всеки получи порцията си мляко. Е, за мен останаха девет порции. Тоест, за да може да мамиш, трябва да си най-ревностният радетел на справедливостта.

Следващото правило е следното. Избягвайте да гласувате за самотници. Не че имаме нещо против старите моми и ергени. Те са безценен капитал за всяка религия. Някои църкви дори изкуствено създават стари ергени. Знаете, манастири, обет за безбрачие и други такива работи. Самотните хора са изключително активни и полезни, но те не бива да бъдат пример за младите.

Човек се размножава генетично и интелектуално. Генетично се размножаваме чрез децата си и чрез близки и далечни роднини,

които носят нашите гени. Интелектуално се размножаваме чрез езика си, културата си, познанията си, религията си. На кого предаваме всичко това? Главно на децата си, но и на много други хора, които може и да не са ни роднини, макар че всеки човек ни е роднина. Животните също са ни роднини, но доста по-далечни :-)

Хората се размножават предимно вътре в семейството си. Самотните хора, които нямат семейство, се размножават чрез околните. Затова те като цяло са много по-отдадени на обществото от семейните.

Защо тогава не е добре да ни ръководят самотни хора? Защото те ще създадат у младите грешен модел на поведение и те на свой ред също ще останат самотни. Това е лошо за обществото като цяло. Самотните хора са по-ценни от семейните, но те трябва да седят в сянка, за да не объркват младите.

Чудите се защо премиерът ви е стар ерген. Мислите си, че това е случайно. Казвате си: „Ами то коя би го взела? Това момче е толкова смотано, че ние ако не го бяхме взели да ни е премиер, то той и работа нямаше да успее да си намери.“ Размножителят не трябва да вярва в случайността от първо ниво и в замисъла от второ ниво. Тоест, това, че премиерът е стар ерген, не е случайно. Мъдреците не му разрешават да се ожени, за да не ви даде лош пример и да не почнете и вие да се плодите като зайци. От друга страна в това, че мъдреците не обичат българите, няма никакъв лош умисъл. Просто това са хора идеалисти и те се борят за един по-добър свят. За тях по-добрият свят е светът с по-малко българи. Струва ви се невероятно, не можете да повярвате, че може да има хора, които да не ви обичат. Истината е, че може. В много страни думата „българин“ се използва като обидна, както ние използваме думата „цигани“. Сега пак си помислете, обичат ли ни в тези страни?

Нека въведем няколко правила, свързани с любовта и секса. Както казахме, това са неща от изключителна важност за всеки размножител.

В нашата религия ние ще разделяме секса на два вида –

индивидуален и групов. Безопасен е само индивидуалния секс. Това, че груповият секс с презерватив е безопасен, е една опашата лъжа на Мъдреците, на която не трябва да се вярва.

Груповият секс е много важен за размножаването, защото от индивидуален секс деца не се раждат. Въпреки това ние ще забраним груповия секс, ако в групата участват повече от двама. Ще забраним дори и шведските тройки. Навремето си мислех, че шведска тройка се прави с двама шведи и имах силно негативно отношение към този феномен. По-късно ми обясниха, че ставало дума не за шведи, а за шведки. В резултат на това мнението ми за всичко шведско се промени в положителна посока.

Като сме почнали да забраняваме, ще забраним и аналния секс. Тук срещу нас ще скочат предрасите. За тях аналният секс е много важен, защото им позволява да затворят очи и да си представят, че чукат мъж. Въпреки това ще въведем тази забрана, защото никоя религия не може да угоди на всички.

Какво ще кажем за оралния секс? Ако имате проблеми с ерекцията, то позата 69 е един разумен компромис. Въпреки това нашата религия препоръчва да не си купувате тениска, на която пише 69.

Какво мислим за благотворителността? Както казахме, ние сме против просията. Благотворителността е за крадците. Хора с нечиста съвест се надяват, че като пуснат пари в паничката на просяка, ще изкупят греховете си. Даването на милостиня е много важно и за комплексарите. За тях това е начин да избиват комплекси. Разбира се, те го правят така, че максимално да унижат човека, изпаднал в беда.

Има много бедни хора, които дават милостиня. Самите те се нуждаят от помощ, но когато видят просяк, сърцето им се къса и те разделят с него последните си стотинки. Това е типичен пример на „болен здрав носи“. Просякът, на когото дават, е много по-богат от тях. Всеки ден той плаща на мафията, която му е осигурила мястото на паважа, и пак му остава много повече, отколкото аз изкарвам на месец.

Ние, размножителите, имаме чиста съвест и нямаме нужда от това някой да ни целува задника. Затова нашата религия забранява благотворителността под каквато и да е форма. Ще помагаме ли на старите и болните? Да, но не чрез благотворителност, а като си плащаме данъците и гласуваме за държава, която се грижи за гражданите си.

Когато държавата ти отпуска пари, ти можеш да ги вземеш с чиста съвест и гордо вдигната глава, защото тези пари ти се полагат. Тези пари са твои, защото това е твоята държава, която се грижи за теб.

Следващия път, когато ви поискат пари, отговорете, че това в нашата религия е забранено. Не давайте, независимо дали ви искат за сираците с умствена изостаналост или за болните от някоя ужасна болест. Дори да не изповядвате нашата религия, то пак не давайте. Тези пари няма да стигнат до нуждаещите се, а ще потънат в джоба на някой монетарист.

Ще вярваме ли в Страшния съд? Монетаристите много ги е страх от това. Чувал съм ги да казват: „Много хубава религия е това християнството. Ако ти плеснат едната бузка, обърни другата – чудесно! Само тоя Страшен съд да го нямаше.“ Всяка сериозна религия включва вярата, че един ден на земята ще възтържествува справедливостта. Християните го наричат Страшен съд, при комунистите това е Народеният съд. В другите религии не знам как се нарича, но навсякъде го има. Ние, размножителите, също ще вярваме, че тези, които не живеят по правилата, един ден ще си платят. Ако не платят те, то ще платят техните деца и внуци. Ако нямат деца и внуци, то те вече са си платили.

Ние не само, че ще вярваме в Страшния съд, но ще сме много повредни от християните, защото те пасивно чакат деня, в който небесата ще се разтворят, докато ние ще се борим активно, за да може този ден да дойде.

Вярващите често обичат да казват: „Бог ще го накаже!“ В нашата религия няма бог и ако нямате друга религия, освен размножаването, то не върви да се обръщате към Бог. Въпреки

това и ние често ще използваме този израз. Това е вярата, че този, който не спазва правилата, ще бъде наказан. Дали ще го накажем ние или полицията или някой друг, това е без значение.

Какво е отношението ни към живота и смъртта? В основата на нашата религия стои размножаването, тоест животът, а смъртта е част от живота.

Монетаристите много ги е страх от смъртта. Единственият смисъл на тяхното съществуване са парите, а те губят смисъла си в момента, в който ритнеш камбаната. Някои монетаристи се опитват да пренесат парите в отвъдното, като тъпчат ковчезите си със злато, но това в последно време не е много модерно.

Ние вярваме в живота след смъртта. Животът продължава, чрез децата ни, чрез роднините, приятелите ни, въобще чрез всички хора. Ние сме се размножили генетично и интелектуално. Нашите гени са живи, ако не в децата ни, то в другите хора. Нашите идеи, вярвания, култура ще останат в нашите ученици, читатели и слушатели. Въобще, щом си живял, ти си оставил следа. Дори никой да не те помни с нищо, никой нищо да не е научил от теб и никому нищо да не си оставил, то ти си живял, а животът е купон. Ти участваш в този купон и се забавляваш. Тъпо е да мислиш за това, че купонът ще свърши. Все едно да гледаш интересен филм и да трепериш, че ще свърши. Отпусни се и се наслаждавай на филма. Ако филмът е добър, и краят му ще е добър.

Религиозните хора не се страхуват от смъртта. Щом си религиозен, ти не трябва да се боиш. Разбира се, това не значи, че не ни трябва да се борим до последно. Животът е като игра, в която трупаш точки. Колкото по-дълго останеш в играта, толкова повече точки ще събереш.

Последният въпрос е как да се отнасяме към неверниците? Истинският вярващ се отнася със снизхождение към тези, които не могат да разберат религията му. Така трябва да се отнесете към монетарист, който ви се хвали, че си е купил кола, която струва колкото годишния бюджет на средно голямо село.

Един алкохолик ми се хвалеше, че бил изпил един вагон уиски. За него това е голямо геройство, но аз виждам в това само разход на време, пари и черен дроб.

Никога не крийте и не се срамувайте от религията си. Някой ще ви каже, че само бабичките вярват в богове, а младите хора вярват в парите. Друг ще ви каже, че вашата църква не е актуална и че има много по-модерни и по-престижни религии. Ако си истински вярващ, ще им се усмихнеш снизходително и ще си кажеш: „Прости им, господи, те просто не знаят коя е правата вяра.“

Ето ти, читателю, моята книга за размножаването. Вече те чувам да мърмориш: „Ама каква книга? Тук има само послеслов!“ Така е, читателю, ще трябва да потърпиш, книгата още не е готова. Започнах да я пиша през 2004 г. Тогава възнамерявах това да бъде фантастика и да разкрива тайните на далечното бъдеще, което ще се случи някъде през 2010 г. Тъй като съм изключително мързелив, се замотах, далечното бъдеще взе, че дойде, а книгата е доникъде. Затова реших да сложа в Интернет книгата дотам, докъдето е написана, заедно с този мъдър послеслов.

Всъщност цялата книга е заради послеслова, тъй както чашата е заради виното. Тоест, книгата е една опаковка, която трябва да пробута нравоученията, които напират в мен и се чудят откъде да избият.

Когато човек одъртее, какъвто е моят случай, той има вопиющата нужда да поучава и да ръси мозък. Лошото е, че колкото си по-мъдър, толкова по-малко са хората, които са склонни да почерпят от тази мъдрост. Затова, на нас умниците ни се налага да пробутваме мъдростта в шарена опаковка.

Авторски права

Електронният вариант на тази книга е безплатен. Можете да го съхранявате и разпространявате, но без да го промените. Имате право и да разпечатвате части от текста, но нямате право да ги подвързвате като книга. Тоест, можете да си направите хартиено копие, но само ако е под формата на хвърчащи листа.

Авторът на тази книга се е изгубил тотално в съвременния сложен и динамичен свят. Ако и вие сте се изгубили, то не очаквайте тази книга да ви помогне. Не може да ви покаже пътя човек, който сам не знае къде се намира.

Не очаквайте нищо от тази книга, за да не се разочаровате. Тайната на щастието не е в това да постигаме много, а в това да желаем малко.

„Пророкът Гочо“ е една фантастика. Прочетете я, само ако имате смелостта да надникнете в далечната 2010 година. Ще ви е нужен кураж, за да прескочите бездната от пет години и да се потопите в необозримото бъдеще.

За да ви спестим четенето на книгата, ще ви кажем веднага какво ни очаква през 2010. Моля, тези, които имат слаби сърца, болно гърло или парични проблеми, да не четат нататък. Какво ни чака след пет години? Отговорът е: „Нищо добро!“

Дано бъдещето, което ни очаква, е по-различно от това в книгата, но каквото и да прочетете между тези две корици, не го приемайте насериозно.

Авторът